

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο XVII

~Σαν πολεμιστές άγγελιοι, αστέρια βυθίστηκαν πίσω από τον δυτικό ορίζοντα καθώς άλλα ανέτειλαν και τους καταδίωξαν από την αντίθετη κατεύθυνση. Ανάμεσά τους, ολόκληροι αστερισμοί Ιεροί τιτανικοί σχηματισμοί υψώνονταν στους μαύρους ουρανοί· και κάτω από το σπαθί από αστέρια του Ωρίωνα, ένα μοναχικό ζευγάρι φτερούγες που χτυπούσαν κυριαρχούσαν στον νυχτερινό ουρανό. Σε έναν ωκεανό ανέμου, ο Λάζαρος πέρασε ανάμεσα στον ουρανό και τη γη, πετώντας ψηλά πάνω από τη γαλλική ύπαιθρο, προχωρώντας προς τα πάνω και βαθιά μέσα στις ώρες του λυκόφωτος. Το απέραντο και συνεχώς μεταβαλλόμενο πρόσωπο του κόσμου κυλούσε σταθερά από κάτω του, με τα πολλά δάση, τα χωράφια, τους λόφους, τις κοιλάδες, τα ρυάκια και τα ποτάμια του. Και καθώς ολόκληρη η Δημιουργία τον προσπερνούσε, η ανατολική μετανάστευσή του δεν κλονίστηκε ποτέ. Ούτε η πιστή του αποφασιστικότητα - να φέρει έναν μοναχό και να εκπληρώσει την επίσημη υπόσχεση ενός ιπποκόμου σε έναν ιερέα που είχε πεθάνει προ πολλού.

Ωστόσο, οι ουρανοί δεν καλωσόριζαν πλέον την προέλασή του, καθώς μια λεπτή κόκκινη γραμμή μιας επερχόμενης αυγής χάραζε καθαρά στον ανατολικό ορίζοντα. Ο Λάζαρος γλίστρησε από τους ουρανοί πριν εντοπίσει το ορόσημο που αναζητούσε. Στο βάθος, μια φαρδιά και ελικοειδής μαύρη κορδέλα διέσχισε μια κοιλάδα με κορυφές δέντρων - προφανώς ήταν ο ποταμός Λίγηρας,

καθώς συνέλεγε την ομοιότητά του και την κοντινή του τοποθεσία από τους πολλούς χάρτες της Μονής. Χώθηκε στην καρδιά της κοιλάδας του ποταμού και άνοιξε το δασικό θόλο του. Πάνω από το ποτάμι και περνώντας το δάσος, έγειρε απότομα και έπεσε ακόμα χαμηλότερα πριν ισοπεδωθεί ακριβώς πάνω από την αναβράζουσα επιφάνειά του. Και στη βαθιά σκιά του κοιλάδα, ο Λάζαρος ακολούθησε τη μαύρη αρτηρία προς τον κόλπο του Λεόν.

Μέσα στα φτερά του, ένωσε μια νέα ψύχρα από τον δροσερό αέρα που τύλιγε την κοιλάδα του ποταμού. Ο υγρός αέρας ήταν έντονα μολυσμένος με μια δυσσομία που έμοιαζε με βάλτο: οι ανακατεμένες μυρωδιές από σάπια ζιζάνια, σάπιο ξύλο, στάσιμες λίμνες λάσπης, μύκητες και νεκρά αλλά ξαναβρεγμένα ψάρια ομολογούσαν μια πρόσφατη βροχή. Ο Λάζαρος αγάλιασε την ανατολική όχθη του ποταμού καθώς αναζητούσε ένα προσβάσιμο καταφύγιο από τον ήλιο που έρχεται. Ωστόσο, οι βαλτώδεις όχθες του ποταμού δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα ζευγάρι διαβρωμένων ώμων πάνω στους οποίους, κρεμασμένα δέντρα ανταγωνίζονταν για χώρο. Πολλά από αυτά στέκονταν άψυχα και λυγισμένα, ενώ άλλα έδειχναν εκτεθειμένες ρίζες που απλώνονταν σαν απλωμένα πόδια, προσφέροντας μόνο μουσκεμένα λαγούμια ζώων ανάμεσά τους. Με την αυγή να τον περιμένει πλέον και να μην βλέπει κανένα εμφανές καταφύγιο, επιτάχυνε το βήμα του.

Ο Λάζαρος έριξε μια φλόγα γύρω από μια στροφή του ποταμού και κοίταξε έναν παραπόταμο στη δυτική όχθη του. Μια στενή φλέβα διακλαδιζόταν από τον ποταμό Λίγηρα, ντυμένη στο σκοτάδι και σχεδόν κρυμμένη πίσω από ένα θόλο από μπερδεμένα πυκνά δάση που έμοιαζε με κουρτίνα. Έστρεψε απότομα, διέσχιζε Το ποτάμι, έσκιζε τα χαμηλά φύλλα και ανέβαινε ελικοειδώς στη λασπωμένη φλέβα, αποφεύγοντας στριμμένα κλαδιά και πεσμένους κορμούς. Από κάτω του, τα στάσιμα νερά του ρυακιού ήταν ένας μαύρος καθρέφτης και μια υπενθύμιση - μάλιστα ένας χρονομέτρης. Στο πρόσωπό του, έβλεπε τη χοντρή σιλουέτα των κορυφών των δέντρων, τα χέρια τους να απλώνονται σκοτεινά ενάντια στην αυξανόμενη κόκκινη λάμψη της αντανάκλασης του ουρανού. Έχανε χρόνο. Ήξερε ότι ο ήλιος ήταν αδυσώπητος. Και με ζοφερή αποφασιστικότητα και πετρώδη αποφασιστικότητα, ο Λάζαρος προχωρούσε όλο και πιο βαθιά στην ερημιά της Στυγίας.

Το σφιχτό υδάτινο σώμα ελίσσεται μέσα στην ερημιά σαν ένα δύσβατο κλαδί δέντρου, οι ακτές του παραμορφωμένες και μπερδεμένες με πιο γειτονικά και στριφογυριστά ρυάκια, γεμάτα ζιζάνια. κολπίσκοι και κοιλότητες φραγμένες από βρύα. Ακόμα βαθύτερα, οι όχθες έδωσαν τη θέση τους σε πεδινές εκτάσεις, με εδάφη τόσο πνιγμένα προς όλες τις κατευθύνσεις που δεν άφηναν κανένα ορατό ίχνος μια υδάτινη οδός— φαινόταν σαν το δάσος να ξεπήδησε από ένα φύλλο μαύρου γυαλιού. Πράγματι, ο Λάζαρος ένωσε τον εαυτό του σοβαρά προβληματισμένο για το θανατηφόρο φως της αυγής και την εξίσου αποτελεσματική, υδάτινη αντανάκλασή του. Ήταν εντελώς καρφωμένος ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι, πετώντας σε ένα δάσος γεμάτο κλαδιά και αιωρούμενος πάνω από

αόριστου βάθους. Ωστόσο, ακολούθησε το ελικοειδές μονοπάτι όπου τα δέντρα δεν να αναπτυχθεί, ελπίζοντας να κρατήσει τον εαυτό του στην πραγματική πορεία του ρυακιού.

Συνέχισε, προχωρώντας μέσα από τα πλημμυρισμένα δάση, με συστάδες δέντρων να περνούν τρέχοντας δίπλα του σαν παραμορφωμένοι και τρεμάμενοι μαύροι τοίχοι. Τελικά, ο ουρανός και τα νερά έκαιγαν με μια κατακόκκινη σκιά, εμφανιζόμενοι σαν αντίθετοι ωκεανοί αίματος. Το κρύο είχε αφήσει προ πολλού τα φτερά του και το πρόσωπό του έκαιγε τώρα σαν να ήταν εκτεθειμένο σε έναν καυτό άνεμο. Ο Λάζαρος μισόκλεισε τα μάτια του, έψαξε την απόσταση και εντόπισε αυτό που ήλπιζε - το ρυάκι άρχισε να επαναπροσδιορίζει τον εαυτό του, σηκώνοντας τους λασπωμένους ώμους του από το νερό. Ακόμα πιο πέρα, ανέβαινε από τον άλλοτε υδαρή τάφο του, σηκώνοντας τον εαυτό του όρθιο και με μεγαλύτερο βαθμό ευκρίνειας, δείχνοντας το σώμα του πιο πλατύ, πιο ίσιο και πιο αποφασιστικό. Καθώς οι πλημμυρισμένες πεδιάδες υποχωρούσαν, η πρώτη λασπωμένη φλέβα μεταμορφωνόταν σε φαράγγι - σε ρυάκι - και μετά σε ποτάμι που έσπρωχνε τη δασική γραμμή προς τα πίσω. Η σκοτεινή συστάδα δέντρων του βάλτου υποχωρούσε πίσω από σειρές από ψηλό και πεσμένο χορτάρι του ποταμού και, διάσπαρτα ανάμεσα στα χόρτα, όρθιοι μίσχοι υψώνονταν ακόμα πιο ψηλά, οι άκρες τους προς τον ουρανό προσφέροντας πρησμένα γκρίζα φτερά στους ουραμούς. Συνεχίζοντας, πέταξε, διατηρώντας μια ευθεία και στενή πορεία πάνω από την καρδιά της υδάτινης οδού.

Και τότε, εμφανίστηκε στη βόρεια όχθη του ποταμού ως ένα φαινομενικό θεόσταλτο δώρο που ξαφνικά εμφανίστηκε. Ο Λάζαρος το προσπέρασε, αλλά έκανε έναν μεγάλο κύκλο πάνω από το νερό πριν φυτευτεί ανάμεσα στα ζιζάνια ενός μουσκεμένου αναχώματος. Δίπλωσε ένα ζευγάρι κουρασμένα φτερά, έγειρε πίσω στις φτέρνες του, έκλεισε τα μάτια του στον καυτό ουρανό και λαχταρούσε να πάρει ακόμα πιο βαθιές ανάσες. Έπειτα έσκυψε και ακούμπησε τα χέρια του στα γόνατά του, σηκώνοντας βαριά τα χέρια του καθώς σταγόνες ιδρώτα έσταζαν σταθερά από την άκρη της μύτης του. Έστρεψε την προσοχή του στην όχθη του ποταμού και βρήκε ένα κουρελιασμένο δίχτυ ψαρέματος μισοεπιπλέον, με το υπόλοιπο βυθισμένο στο βάλτο της λασπωμένης όχθης. Μέσα στο νερό και παγιδευμένος κάτω από το δίχτυ, ο Λάζαρος εντόπισε το κεφάλι ενός μικρού κοριτσιού. Με το στόμα ανοιχτό, τον κοίταξε ανέκφραστα με ένα ζευγάρι νυσταγμένα μάτια. Και σαν χίλια μικροσκοπικά σκουλήκια να κυματίζουν ταυτόχρονα, τα απλωμένα μαλλιά της κινούνταν στο πέρασμά τους από τα κύματα, ρέοντας όλα σαν μια σουρεαλιστική απεικόνιση κινούμενων σχεδίων από ένα κατά τα άλλα ακίνητο μέρος του σώματος. Κι όμως, απλώς έπαιζαν μαζί του - ήταν το βυθισμένο κεφάλι μιας σπασμένης κούκλας.

Κοντά, και δίπλα στην όχθη που ήταν καλυμμένη με θάμνους, παρατήρησε τα απομεινάρια μιας ετοιμόρροπης βάρκας, με τις υδαρείς και χωρισμένες σανίδες της κοιλιάς της να ακουμπούν στην ακτογραμμή.

και μερικώς κρυμμένος κάτω από λάσπη και ζιζάνια. Ο Λάζαρος σηκώθηκε και πλησίασε για να βρει ένα ίχνος από λακκούβες, που φαινόταν να ταιριάζουν με τα αποτυπώματα από τις μπότες ενός βαρέως άντρα. Τα μάτια του τα ακολούθησαν μέσα από ένα μονοπάτι από πεπλατυσμένα ζιζάνια και προς Μια σανιδένια πόρτα, η οποία βρισκόταν στην γωνιακή όψη ενός συμπαγούς πέτρινου κτιρίου. Παρά τα φρέσκα ίχνη, η περιοχή φαινόταν εγκαταλελειμμένη. Το κτίριο ήταν γεμάτο ζωηρά κλήματα και πρόθυμα δενδρύλλια. Και στη γραφική του εμφάνιση, το κτίριο θα μπορούσε να φαίνεται σαν θύμα ενός πεινασμένου δάσους, το οποίο καταβροχθιζόταν αργά και ολοκληρωτικά. Ωστόσο, η πρόσοψή του δεν είχε καταβροχθιστεί εντελώς. Κατά μήκος των άνω άκρων των εξωτερικών τοίχων του, δύο σειρές από σάπια ξύλα προεξείχαν από το ραγισμένο αλλά κατά τα άλλα σταθερό κέλυφός του. Κάτω από τις παράλληλες σειρές από προεξέχοντα ξύλα, ορθογώνιες αποχρωματισμοί υποδήλωναν την προηγούμενη ύπαρξη παραθύρων, τα οποία έκτοτε ήταν σφραγισμένα με νεότερες πέτρες. Παρά την απεριποίητη κατάστασή του, για τον Λάζαρο, το κτίριο φαινόταν σαν ένα ευλογημένο καταφύγιο από το φως της ημέρας. Κοίταξε τον κόκκινο ουρανό, κοίταξε τα ίχνη και σκέφτηκε πώς θα μπορούσε να εξηγήσει καλύτερα γιατί ένας Χριστιανός που πετάει πρέπει να κρύβεται από το καλό φως της ημέρας του Θεού.

«Άγιος, εκεί μέσα;» φώναξε ο Λάζαρος, χωρίζοντας τα ζιζάνια με προσεκτική προσέγγιση. χτύπησε την πόρτα. «Μπορώ να σου μιλήσω;» Έσφιξε τα αυτιά του και αφουγκράστηκε για ήχους από μέσα. «Μήπως είσαι εδώ;» Δεν άκουσε τίποτα, εκτός από το σταθερό βουητό των γρύλων στις γύρω συστάδες και το μακρινό πιτσιλισμα ίσως μιας τρομαγμένης χελώνας. Ο Λάζαρος πίεσε το χέρι του στην πόρτα, ανοίγοντάς την μισάνοιχτα πριν ρωτήσει φωναχτά: «Κάποιος;» Μια αράχνη που έφυγε βιαστικά ξέφυγε από μέσα και τον προσπέρασε τρέχοντας. Γλίστρησε και πέρασε την πόρτα, μπαίνοντας σε ένα εντελώς σκοτεινό εσωτερικό. «Χάλοου, εδώ μέσα;»

Αμέσως, ο Λάζαρος βγήκε παραπατώντας από την πόρτα, με το χέρι του στο στόμα του και πνιγμένος από την πιο φρικτή και αηδιαστική δυσοσμία ίσως σε όλη τη Δημιουργία. Έτρεξε βιαστικά, τρέχοντας μέσα από τα ζιζάνια καθώς έφευγε από το στόμα για να κάνει εμετό. Έπειτα γύρισε, βήχοντας ακόμα καθώς εξέταζε ξανά την πόρτα. Βράζοντας από το ανοιχτό στόμιο του κτιρίου, ένα σμήνος από μύγες βγήκε να τον συναντήσει. Όλες μαζί, κύκλωσαν το κεφάλι του σαν μια σουρεαλιστική και αιθέρια μορφή ενός βουητού φωτοστέφανου. Ο Λάζαρος χαστούκισε. Κοίταξε ανατολικά, κοιτάζοντας μέσα από μια λεπτή κουφάλα από κυπαρίσσια για να ανακαλύψει τις πρώτες ακτίνες φωτός που έπεφταν στο ίδιο επίπεδο με τις ανώτερες περιοχές του δάσους. Ανάντη, δεν έβλεπε άλλο καταφύγιο—μόνο λασπωμένες ακτές και προεξέχοντες θάμνους. Το συνεχές κάψιμο στο δέρμα του ήταν υπερβολικό, μια υπενθύμιση της αυγής. Στράφηκε προς την κοροϊδευτική και ανοιχτή πόρτα του κτιρίου, η οποία φαινόταν να εκπνέει

μια σταθερή, ταγγή ανάσα, ίσως συγκρίσιμη με τα δύσσομα συριγμώδη συριγμή ενός ετοιμοθάνατου σκύλου. Σούφρωσε το μέτωπό του, έριξε τους ώμους του πίσω, πήρε μια βαθιά ανάσα και ξαναμπήκε στο κτίριο. Ο Λάζαρος έκλεισε την πόρτα καθώς η μυρωδιά και το σκοτάδι τον κατέκλυσαν.

Με το χέρι του πάνω από τη μύτη του και την πλάτη του γυρισμένη στην κλειστή πόρτα, έμεινε ακίνητος, αφήνοντας για μια στιγμή τις κόρες των ματιών του να ξεκολλήσουν τα στρώματα του μαύρου και να διακρίνουν τις εσωτερικές πτυχές του περιβόλου - ένα πέτρινο πάτωμα· κάτι σαν τραπέζι· ένα ακόμη τραπέζι· μια άλλη πόρτα.

Τα μάτια του έκλαιγαν από τη δυσοσμία, η οποία θα μπορούσε να είχε καλύψει το περιβάλλον του ακόμη πιο πυκνά από το σκοτάδι, η μυρωδιά έκαιγε τα μάτια του σαν καυσαέριο από την καμινάδα της Κόλασης . Οι αδιάκοποι θόρυβοι από τριξίματα και βουητά γέμιζαν το κτίριο. Σκούπισε τα μάτια του και έστρεψε ξανά την προσοχή του στο συνοφρυωμένο πάτωμα και τους τοίχους, οι επιφάνειές τους φαινόταν να στροβιλίζονται στο σκοτάδι. Δεν ήταν τα υγρά του μάτια που τους έδιναν την φαινομενική κυματιστή κίνησή τους, γιατί τα πρόσωπά τους πραγματικά συγκινούνταν - γεμάτα με μύγες που έσφυζαν από ζωή και κύματα κατσαρίδων, που σχεδόν τους κατακλύζουν.

Στο φαινομενικά βραστό σκοτάδι, ακόμα περισσότερα από τα σωματικά χαρακτηριστικά του κτιρίου έπαιρναν μορφή. Από πάνω, ο Λάζαρος εντόπισε σειρές από κυρτές, ξύλινες δοκούς. Συνολικά, θα μπορούσαν να μοιάζουν με ένα απλωμένο και κούφιο θώρακα, κρεμασμένο κάτω από μια ακόμη ψηλότερη οροφή. Πλήθος σχοινίων και αλυσίδων κρέμονταν παντού από αυτά, τα άκρα τους στολισμένα με μια ποικιλία από μεταλλικά άγκιστρα και αγκάθια. Πάνω σε πολλά από αυτά, κρέμονταν νεκρά ψάρια - κουλουριασμένα, επίπεδα και στεγνά. Και πάνω από όλα αυτά, ίσως ένα εκατομμύριο μύγες έπαιζαν με σπασμένα μάτια.

Ο Λάζαρος προχώρησε προς το κέντρο του ψαροκάιρου, ανοίγοντας χαμηλά κρεμαστές αλυσίδες που κροταλίζονταν στο πέρασμά του. Σταμάτησε δίπλα σε ένα ορθογώνιο ξύλινο τραπέζι που κεντράριζε τον περίβολο σαν ένα νησί από μόνο του. Ολόκληρη η επιφάνεια του πρόχειρου εξαρτήματος ήταν λερωμένη με βαθιά γραμμικά αποτυπώματα και ακανόνιστες επικαλυπτόμενες αυλακώσεις, σαν να είχε υποστεί τα επαναλαμβανόμενα χτυπήματα και τα χτυπήματα των λεπίδων κοπής. Πέρασε το δάχτυλό του πάνω από τη λεκιασμένη και λακκουβωμένη επιφάνειά του πριν επανεξετάσει τους τοίχους του κτιρίου. Πάνω τους, παρατήρησε μια σειρά από βάσεις για δάδες, παρόμοιες με αυτές που θυμόταν στις κατακόμβες της Μονής. Γύρισε πίσω στην είσοδο και είδε έναν ψηλό κουβά δίπλα του και στον τοίχο. Εκεί βρισκόταν μια σειρά από ανεστραμμένους, ξύλινους δάδες. Δίπλα στους ψηλούς

Ο κουβάς ήταν ένας μικρότερος, σκεπασμένος κουβάς—πιθανώς, ένας αποστακτήρας λαδιού για την τροφοδοσία των δαυλών.

Γύρισε και κοίταξε τις πιο σκοτεινές περιοχές του κτιρίου, κοιτάζοντας πέρα από τα κουλουριασμένα κουφάρια ψαριών και προς τον πίσω τοίχο. Ένας μακρύς πάγκος εργασίας κάλυπτε όλο το μήκος του. Η πάνω πλευρά του φωτιστικού ήταν γεμάτη με εργαλεία ξεφλουδίσματος, τραγανά κεφάλια ψαριών και συστάδες αλατιού. Κάτω από το τραπέζι και πάνω στο πάτωμα, είδε σωρούς από τακτοποιημένα διπλωμένα ρούχα - κυρίως ρόμπες και φορέματα, καλυμμένα με περιττώματα αρουραίων. Τα πιο πάνω ρούχα φαίνονταν πρόσφατα διπλωμένα. Ωστόσο, πιο κάτω και πιο κοντά Στο πάτωμα, τα ρούχα αποκάλυπταν σημάδια σοβαρής φθοράς. Δίπλα στις στοίβες υφασμάτων, μια σειρά από τακτοποιημένα παπούτσια ήταν τοποθετημένα στο κάτω μέρος του πάγκου εργασίας. Άλλα ήταν καινούργια, άλλα παλιά και άλλα ήταν κουρελιασμένα, σαν να τα είχαν τρυπήσει τρωκτικά. Παρόλα αυτά, ήταν τοποθετημένα σε αυστηρή διάταξη, μαζί με τα υπόλοιπα παπούτσια και ρούχα. Σουρεαλιστικό, ίσως να φαινόταν - ακόμη και απόκοσμο . Ωστόσο, ίσως, αυτό που βρήκε πιο απόκοσμο ο Λάζαρος στην κάτω πλευρά του τραπεζιού ήταν ότι είδε ανάμεσα στα πόδια του, ακραίους βαθμούς τάξης και φθοράς που μοιράζονταν τον ίδιο χώρο.

Ο Λάζαρος έδωσε τις μύγες από το πρόσωπό του, φίμωσε με ένα στεγνό τίναγμα και έδωσε τον πάγκο εργασίας. Ωστόσο, δεν μπορούσε να διώξει τόσο εύκολα τον ταγγό αέρα γύρω του όσο τη μυρωδιά του. ήταν από ένα είδος που κολλούσε στο δέρμα και σου έκοβε την ανάσα, που θα μπορούσε εύκολα να πειράξει τον λαιμό οποιουδήποτε ανθρώπου σχεδόν μέχρι να γυρίσει από την ανάποδη. Έφαξε σε όλο το υπόλοιπο περίβλημα, πεπεισμένος ότι η απαίσια δυσοσμία δεν προερχόταν από αποξηραμένα ψάρια, αλλά ίσως από μια υγρή και πιο φρικτή πηγή. Τα μάτια του ακολούθησαν ένα ρεύμα μυγών προς τα νότια τοίχο, και προς μια ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα με ένα χοντρό μεταλλικό μάνδαλο. Έσφιξε τα αυτιά του και άκουσε ένα σταθερό βουητό που ακουγόταν από πίσω της. Έπειτα, έριξε το βλέμμα του στη σχισμή του κατωφλιού της και είδε πολλά έντομα να έρχονται και να φεύγουν, σαν μέλισσες μιας πολυάσχολης κυψέλης. Ο Λάζαρος έγειρε το κεφάλι του και σκέφτηκε ότι η πηγή, που κατέστρεφε τον αέρα, το χάλασε πίσω από την σημαδεμένη πόρτα.

Η περιέργεια τον βασάνιζε, ακόμα και όταν η ανάμνηση της επιβλητικής φωνής του Ιβάν αντηχούσε στο μυαλό του, προειδοποιώντας τον για την απαγορευμένη σήραγγα Μπένιον, λέγοντάς του: «Ποτέ, αυτόν εδώ, Λάζαρε. Είσαι ελεύθερος να περιπλανηθείς σε όλες τις κατακόμβες, εκτός από αυτήν —ποτέ, «αυτό εδώ». Παρ' όλα αυτά, ίσως η γυμνή αλήθεια της Περιέργειας έγκειται στην ικανότητά της να προκαλεί πειρασμούς αρκετά ώστε να τροφοδοτεί επιθυμίες τόσο άγριες όσο ήταν αυτές σε κάθε κτηνώδη καρδιά. Επιπλέον, ποιο θηρίο ήταν ικανό να ακολουθήσει την ψυχρή πειθαρχία της εκούσιας

άγνοια, ακόμη και για να αγνοήσει τους πόνους της φλεγόμενης περιέργειάς του; Ο Λάζαρος πέρασε μέσα από τις κροταλίζουσες αλυσίδες και κατευθύνθηκε προς την ψηλή πόρτα καθώς μια θάλασσα από σκνίπες και ψάρια σαν χαρτί έκλεισε πίσω του. Ξεκλείδωσε την ψηλή πόρτα και την άνοιξε διάπλατα.

Χτυπ! Κλανκ-κλανκ-κλανκ! Ο Λάζαρος πήδηξε στην άκρη και σφύριξε σε ένα κεφάλι που έπεσε έξω και κύλησε πάνω στις πλάκες. Ξαφνικά πίσω του, ένα σύννεφο εντόμων βρυχήθηκε από την ανοιχτή πόρτα, ανεβαίνοντας στα δοκάρια σαν ένα εκατομμύριο μικροί εξωσκελετικοί άγγελοι, απελευθερωμένοι. Το κεφάλι της γυναίκας κουνιόταν ακίνητο και κοίταζε τον Λάζαρο με γαλακτώδη μάτια, ο λαιμός του χύνει προνύμφες σε έναν κρεμώδη σωρό. Ο Λάζαρος γύρισε και έκλεισε τα μάτια του, σαν να μπορούσε να βοηθήσει να απελευθερώσει τις αισθήσεις του και να σταματήσει το φρικτό γεγονός από το να μετακινηθεί στη μνήμη του. Ωστόσο, όπως κάθε παρελθόν γεγονός που μπορούσε να θυμηθεί τόσο έντονα - ήταν πολύ αργά, καθώς η τέλεια ανάμνησή του ήταν ταυτόχρονα, δώρο και κατάρα, ακόμα και να απαιτήσει να εστιάσει στις μικρότερες λεπτομέρειες ακόμη και των χειρότερων γεγονότων στις εμπειρίες της ζωής του - όπως ακόμα και τώρα, με τον κρεμώδη σωρό της.

Ο Λάζαρος έβηξε, πνιγμένος από κουνούπια. Γύρισε προς την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα και πλησίασε πιο κοντά. Μέσα από την ανοιχτή πόρτα, ανακάλυψε ένα πολύ φαρδύ αλλά ρηχό παρακείμενο δωμάτιο, το οποίο φαινόταν να εκτείνεται σε όλο το μήκος του νότιου τοίχου. Συνειδητοποιώντας ότι βρισκόταν σε ένα ιχθυοτροφείο, ο Λάζαρος συνέλαβε τον πιθανό λόγο για το δωμάτιο, το οποίο χρησίμευε ως ξεχωριστός και πιο υγιεινός χώρος για την αποθήκευση αλατισμένων και αλλαντικών ψαριών. Ωστόσο, πίσω από μια κλειστή πόρτα, το στενό δωμάτιο φαινόταν να εξυπηρετεί έναν αντίθετο σκοπό, εμποδίζοντας το περιεχόμενό του να διαφθείρει ολόκληρο το κτίριο. Με την πόρτα τώρα ανοιχτή, ο Λάζαρος βρήκε το πάτωμα του δωματίου στοιβαγμένο με γυμνά και αποκεφαλισμένα πτώματα. Ίσως πενήντα ή και περισσότερα, όλα ήταν γυναικεία σώματα, διαφορετικών μεγεθών. Και όλα τους ήταν σε έναν ακριβή σχηματισμό, καθώς κείτονταν, με τα χέρια τους στα πλάγια και τις τρύπες στον λαιμό τους στραμμένες βόρεια, προς την πόρτα. Συνολικά, τα λείψανα μπορεί να έμοιαζαν με ένα σχολαστικά στοιβαγμένο κορδόνι από ξύλο - ή μια στοίβα από διπλωμένα ρούχα, ή ακόμα και μια ακριβή σειρά από παπούτσια. Και όπως τα ρούχα, τα πτώματα παρουσίαζαν σταδιακούς βαθμούς υποβάθμισης καθώς - όλο και πιο κοντά στο πάτωμα, ξεχωριστά σωματικά χαρακτηριστικά αναμειγνύονταν σε ένα σκοτεινό μείγμα προχωρημένης αποσύνθεσης. Η κάτω σειρά ήταν ένα στρώμα χωρίς ραφές που θα μπορούσε να μοιάζει με βραστή πίσσα, καθώς ανακάτευε από έντομα. Και πάνω σε ολόκληρο τον απαίσιο σωρό, κεφάλια με νυσταγμένα μάτια ήταν ξαπλωμένα, κοιτάζοντας μόνο την πιο απελπιστική ίσως από όλες τις ανθρώπινες συνθήκες.

«Αχ!» Ο Λάζαρος όρμησε προς τα πίσω, έφερε το χαμένο κεφάλι και το πέταξε πίσω μέσα

το δωμάτιο και έκλεισε με δύναμη την ψηλή πόρτα. Παραπατώντας προς το τραπέζι που βρισκόταν στο κέντρο του ψαροκάιρου, το κεφάλι του τρεμόπαιζε. Ξανά, σάρωσε το βρώμικο περιβλήμα και τα μάτια του σταμάτησαν στην δελεαστική εξωτερική πόρτα. Πίσω της, ήξερε ότι ο αέρας ήταν καθαρός και το έδαφος καθαρό από μυρμήγκια και κατσαρίδες. Ωστόσο, με την απαλή κόκκινη λάμψη που αιμορραγούσε κάτω από το κατώφλι της, ήξερε επίσης ότι ο Θάνατος παρέμενε στην πόρτα. Η αυγή είχε επιτέλους φτάσει - το ψαροκάιρο ήταν το καταφύγιό του για το υπόλοιπο της ζωής του. Την ημέρα. Ποδοπάτησε έντομα από τις μπότες του, ανέβηκε στο τραπέζι και επιθεώρησε για λίγο τα δοκάρια πριν πηδήξει ανάμεσά τους. Κάθισε πάνω στα δοκάρια και ξάπλωσε, κοιτάζοντας προς τα κάτω πάνω τους. Εκεί ξάπλωσε, ασφαλής από το πύρινο άρμα των ουρανών και το κολασμένο, γεμάτο έντομα πάτωμα. Και σε αυτό το εξωτερικό κατάσταση αβεβαιότητας, με αυτόν να κρέμεται ανάμεσα στον Παράδεισο και την Κόλαση, ο Λάζαρος δραπέτευσε σε μια πιο φιλόξενος κόσμος ονείρων.

~*~

Μπουμ-μπουμ-σος! Μπουμ-μπουμ-σος! Ο Λάζαρος αναδεύτηκε σε μια ανησυχητική και αφύσικη σειρά ήχων που θα μπορούσαν να μοιάζουν με αυτούς ενός μεγάλου θηρίου που σέρνεται σε ένα υγρό έδαφος, χτυπώντας επανειλημμένα τα βαριά μπροστινά του άκρα στη λάσπη και σέρνοντας τα άψυχα πίσω του τα οπίσθιά του. Ο Λάζαρος άκουσε τις βαριές ανάσες ανάμεσα στα σκαλοπάτια και θυμήθηκε μια μέρα στην Τρύπα του Πηγαδιού των κατακόμβων της Μονής, όταν ο ιπποκόμος Θάτεους πίστευε ότι ένα τέρας είχε επιτεθεί στον ιπποκόμο Μιγκέλ. Πράγματι, ο Λάζαρος τώρα άκουγε θορύβους παρόμοιους με αυτούς, τους οποίους φανταζόταν σαν να ανήκαν σε ένα λαχανιασμένο και τραυματισμένο θαλάσσιο θηρίο, που πάλευε να ξεφύγει από την ακτογραμμή και να βρει το τελευταίο του μέρος για να νοσήσει.

Ο Λάζαρος γύρισε στο πλάι και συσπάστηκε, τρίβοντας τον εαυτό του εκεί που το βάρος του αιωρούμενου πίεζε το στήθος και τα πόδια του στα δοκάρια. Σηκώθηκε και κάθισε οκλαδόν πάνω στα δοκάρια πριν κοιτάξει το κατώφλι της εξωτερικής πόρτας και την κόκκινη λάμψη της. Το κατακόκκινο φως που κάποτε θυμόταν τώρα έμοιαζε με μια διαφορετική απόχρωση του κόκκινου —ένα κόκκινο που πεθαίνει— και ήξερε, από τον διαρκή πόνο των δοκών, ότι η αυγή της ημέρας είχε επιτέλους συρρικνωθεί στο σούρουπο. «Σύντομα, οι νυχτερινοί ουρανοί θα ήταν δικοί του», διαβεβαίωσε τον εαυτό του. Ωστόσο, εντόπισε σκιές που περνούσαν καθώς διέσχιζαν τη λάμψη του κατωφλιού. Οι θόρυβοι δυνάμωναν. Κράτησε την ανάσα του· η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Αν η πόρτα άνοιγε για να επιτρέψει έστω και σε μια λεπτή δέσμη φωτός να αντανakλαστεί—

Μπουμ! Η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Ένα σιντριβάνι ηλιακού φωτός ξεχύθηκε στο πάτωμα και χώρισε ένα

Μια θάλασσα από κατσαρίδες που έσφυζε από ζωή. Κύματα εντόμων κυμάτιζαν στις σκιές. Ο Λάζαρος γύρισε το ηλιοκαμένο πρόσωπό του και έκλεισε τα μάτια του. Συσπάστηκε και έσφιξε το σαγόνι του, κρατώντας τον εαυτό του σαν άγαλμα. Στην τυφλή και φρουρούμενη κατάστασή του, άκουσε την ανησυχητική φασαρία να μπαίνει στο ιχθυοτροφείο - σαν το θαλάσσιο θηρίο που σέρνονταν και συριγμό να έβρισκε το ταγγό εσωτερικό του κτιρίου ένα πιο ελκυστικό μέρος για να πεθάνει. Ωστόσο, ο φαινομενικός ήχος από το χτύπημα των μπροστινών άκρων ενός θηρίου μεταμορφώθηκε στον πιο χαρακτηριστικό θόρυβο από τις μπότες ενός άντρα που χτυπούσαν τις πλάκες. Οι μεντεσέδες των θυρών έτριξαν και το εκτυφλωτικό φως της ημέρας χάθηκε. Ο Λάζαρος άνοιξε τα μάτια του. Κοίταξε κάτω. Βρίσκω έναν άντρα να στέκεται με την πλάτη του στραμμένη στο εσωτερικό του ψαροκάιρου και να κρυφοκοιτάζει μέσα από τη χαραμάδα της σχεδόν κλειστής πόρτας. Συμπεριφερόταν σαν καχύποπτος ή άτακτος άνθρωπος, που κρύβεται μέσα του και κατασκοπεύει απ' έξω.

Από τις σκιές πάνω από τα δοκάρια, ο Λάζαρος είδε την πλάτη του εισβολέα: έναν μάλλον παχύσαρκο άντρα με ένα γεμάτο κεφάλι από λιπαρά μαύρα μαλλιά. Λεκέδες από λάσπη κάλυπταν το κάτω μέρος της κρεμ ρόμπας του. Και κάτω από τη ρόμπα του, ο Λάζαρος εντόπισε ένα ζευγάρι μαύρες μπότες παρόμοιες με τις δικές του, καλυμμένες με συστάδες λάσπης. Μια σειρά από λασπωμένα ίχνη οδηγούσε μακριά από τις μπότες του άντρα προς το κέντρο του δωματίου. Μόνο κοιτάζοντας προς το φθαρμένο τραπέζι, ο Λάζαρος βρήκε την πιθανή αιτία για τον ήχο σύριμιου, τον οποίο άκουγε προηγουμένως - κοίταξε ένα άτομο και ευαίσθητο χέρι που βρισκόταν αναποδογυρισμένο στο πάτωμα. Ωστόσο, από το σημείο που βρισκόταν, ο Λάζαρος δεν είδε πια το χέρι ή το σώμα του ιδιοκτήτη, αφού η μακριά επιφάνεια του τραπεζιού έκρυβε κάθε θέαμα, εκτός από το χλωμό χέρι. Παρ' όλα αυτά, δεν τόλμησε να προσπαθήσει να συγκεντρώσει περισσότερες λεπτομέρειες και να τύχει να ακούσει ένα τρίξιμο από τις εγκάρσιες δοκούς.

Τελικά, ο άντρας απομακρύνθηκε κρυφά από την πόρτα και μάζεψε δάδες από τον ψηλό κουβά. Μετά από αυτό, άνοιξε το καπάκι του μικρότερου κουβά, έβρεξε τους δάδες με λάδι και διέσχισε την περιφέρεια του ιχθυοτροφείου, ενώ έβαζε τους δάδες σε επιτοίχιες βάσεις. Με μερικά χτυπήματα ενός πυροσβεστικού θαλάμου, έκανε ολόκληρο το περίβλημα να λάμπει από φλεγόμενους δάδες. Έπειτα επέστρεψε στην εξωτερική πόρτα και κοίταξε για λίγο έξω πριν την σφραγίσει με μια τραχιά εγκάρσια δοκό. Τελικά, γύρισε και κοίταξε τον πάγκο εργασίας στον πίσω τοίχο, με τις τακτοποιημένες στοίβες από ρούχα και παπούτσια. Χτύπησε μια φορά παλαμάκια και έβαλε τις άκρες των δαχτύλων των προσευχόμενων χεριών του στα χαμογελαστά του χείλη, σαν να ήθελε να εκτιμήσει το σερβίρισμα ενός λαχτά. Ο Λάζαρος παρατήρησε τις πιο λεπτές λεπτομέρειες των χαρακτηριστικών του: ελιά σε χρώμα ελιάς, μια νευρώδη μαύρη γενειάδα, σκούρα μάτια και μια προς τα έξω έντονη μύτη σαν ράμφος. Αν και το πρόσωπο του άντρα φαινόταν ξένο στον Λάζαρο, το πιο ανησυχητικό χαρακτηριστικό του έγκειται στο

αφύσικο διάστημα των ματιών του—πάνω σε ένα τόσο φαινομενικά σαρκώδες πρόσωπο, τα στενά χωρισμένα μάτια του άντρα σχημάτιζαν ένα μάλλον ενοχλητικό κυκλώπειο βλέμμα.

Αμέσως, το πρόσωπο του άντρα άλλαξε. Το χαμόγελό του έγινε συνοφρυωμένο κάτω από ένα σκληρό μέτωπο. Προχώρησε μπροστά, σήκωσε μια άψυχη γυναίκα από το πάτωμα και τοποθέτησε το σώμα κατά μήκος του τραπεζιού. Ακούμπησε τα χέρια της γυναίκας δίπλα της και την τοποθέτησε στο κέντρο του τραπεζιού, προσαρμόζοντας τη στάση της όσο μπορούσε, μια κούκλα σε φυσικό μέγεθος. Καθώς ο Λάζαρος την κοίταξε από ψηλά, φάνηκε να του ανταποδίδει ένα μεγάλο, γαλανομάτη βλέμμα που φώναζε δυνατά με μια βαθιά απελπισία. Ωστόσο, ο τρόμος που μεταδιδόταν στο Τα μάτια της έβρισκαν έντονη αντίθεση με την ικανοποιημένη έκφραση του χαλαρού προσώπου της — φαινόταν να τον κοιτάζει με αντικρουόμενα συναισθήματα αηδίας και αυτοϊκανοποίησης, εξίσου σημαδεμένα από το πληγωμένο βλέμμα και το διακριτικό χαμόγελο που ήταν κρυμμένο στην άκρη των χειλιών της. Και εκεί ήταν ξαπλωμένη, κοιτάζοντάς τον, τρυπώντας τα μάτια της μέσα από τα δικά του, και ίσως στα ίδια τα υπόγεια του Παραδείσου, τη στιγμή που ο άντρας άρχισε να βγάζει τα ρούχα της. Προσεκτικά και σχολαστικά, τα δάχτυλα του άντρα κινούνταν σαν αυτά μιας στοργικής μητέρας με την κατάκοιτη κόρη της, με τον ίδιο να διπλώνει αυστηρά κάθε βέλος ρούχου και να το στοιβάζει δίπλα στο πτώμα που ήταν δεμένο στο τραπέζι.

Ο Λάζαρος παραπάτησε και άρπαξε ένα δοκάρι για να ανακτήσει την ισορροπία του. Έβαλε το χέρι του στο στόμα του και συσπάστηκε από ένα απροσδόκητο κύμα ναυτίας που τον κατέκλυσε. Μέσα από ένα σταθερό βουητό μυγών και εντόμων που κροτάλιζαν, ο Λάζαρος άκουγε κάθε βαριά ανάσα του άντρα, μαζί με το σταθερό γουργούρισμα των φλεγμάτων. Και παρακολουθούσε τα χοντρά δάχτυλα του άντρα καθώς λειαίνουν και διπλώνουν με χάρη το τελευταίο ρούχο. Για τον Λάζαρο, τα δάχτυλα δεν φαινόταν να ταιριάζουν στα χέρια ενός έμπειρου ψαρά, καθώς φαίνονταν παχουλά και τρυφερά, σε αντίθεση με τα μακρύτερα, πιο λεπτά και πιο χοντρά δάχτυλα του πατέρα του - ή τα δικά του, άλλωστε.

Ο άντρας μετέφερε τα ρούχα και τα παπούτσια του πτώματος στον πίσω τοίχο, όπου τα τοποθέτησε κάτω από τον πάγκο εργασίας και ανάμεσα στην τακτοποιημένη συλλογή από τα άλλα ανθρώπινα καλύμματα. Εκεί παρέμεινε, με την πλάτη στον Λάζαρο, απασχολημένος με αντικείμενα πάνω στον πάγκο. Ο Λάζαρος τινάχτηκε όταν ο άντρας του φώναξε πίσω από τον ώμο του: «Είμαι ο Ψαράς—ο Ψαράς όλων των Ανθρώπων· και δεν θα φύγεις από εδώ! Όχι· κανείς δεν θα ξεφύγει από το ψαροχώρι, μόλις μπει μέσα—ούτε ένας!»

Ο Λάζαρος κράτησε την ανάσα του.

Ο ψαράς συνέχισε: «Δεν με πιστεύεις;»

Ο Λάζαρος αρνήθηκε να απαντήσει και ο άντρας κάρφωσε την άκρη ενός μαχαιριού στην κορυφή του πάγκου εργασίας, φωνάζοντας: «Με τη συνεχιζόμενη σιωπή σου, υποθέτω ότι δεν Πίστεψέ το έτσι. Παρ' όλα αυτά, θα σε διδάξω το αντίθετο. Κανείς δεν μπορεί να μου κρυφτεί· ούτε καν εσύ. Βλέπω τα πάντα—ειδικά τα έργα και τις πράξεις του Διαβόλου!

Ωστόσο, ο ψαράς αρνήθηκε να κοιτάξει τον Λάζαρο, αντίθετα έμεινε με την πλάτη του στραμμένη προς αυτόν και ξύνοντας σβόλους αλατιού σε ένα σωρό πριν τους συνθλίψει σε ένα σωρό από λεπτούς κόκκους. Σέρβριε το χαλαρό αλάτι στην παλάμη του χεριού του και το έτριψε στα χέρια και τον λαιμό του, σαν να λούζονταν. Και σε μια ξαφνική κρίση υπερβολικών ήχων πνιγμού, έκανε έκκριση από τον λαιμό του και την έφτυσε δίπλα στην μ... Οι κατσαρίδες τράπηκαν σε φυγή. «Θα σε ρωτήσω άλλη μια φορά», φώναξε ο ψαράς, αρπάζοντας το μαχαίρι από το τραπέζι, «Δεν με πιστεύεις, γέννημα του διαβόλου; Δώσε μου απάντηση!»

Καθώς νιώθει εντελώς εκτεθειμένος στα ανοιχτά δοκάρια και ζαλισμένος όλο και περισσότερο, ο Λάζαρος παραδέχτηκε την ήττα του. Αναστέναξε και σκέφτηκε την παρουσίασή του ως ένας επιδεικτικός Χριστιανός —

Ο άντρας όρμησε μακριά από τον πάγκο εργασίας, κρατώντας το μαχαίρι του καθώς άρπαξε το γυμνό πτώμα από τα μαλλιά. «Απάντησέ μου, μάγισσα!» Κούνησε το κεφάλι της νεκρής, πίεσε τη λεπίδα στον λαιμό της και της φώναξε: «Με πιστεύεις τώρα;»

Ο Λάζαρος έσφιξε τα οριζόντια δοκάρια, κοίταξε ανάμεσα στα πόδια του και κάτω, στα φαινομενικά φανταστικά γεγονότα που συνέβαιναν από κάτω του.

«Α! Οπότε τώρα ομολογείς», αναφώνησε ο ψαράς στο πτώμα. «Όταν όλα έχουν χαθεί—όταν δεν έχεις έτοιμη άμυνα!» Και πάλι, σαν στοργική μητέρα, τράβηξε ένα βαθύ αναστεναγμό και χαμογέλασε πριν χαϊδέψει απαλά τα μαλλιά της στη θέση τους, λέγοντας: «Ηρέμησε, «Αγαπητή μου». Έγλειψε το άσπρο του ματιού της και την παρηγόρησε περισσότερο, και με έναν αχνό ψίθυρο που ο Λάζαρος άκουγε ακόμα: «Δεν χρειάζονται δάκρυα. Οι μάγισσες δεν πρέπει να κλαίνε — μόνο τα όμορφα μικρά λουλούδια νιώθουν τις λύπες τους».

Ο Λάζαρος παρακολουθούσε τον ψαρά να επιστρέφει στον πάγκο εργασίας. Ο άντρας ακόνισε το τη λεπίδα του πάνω σε ένα λουρί ακονίσματος καθώς φώναζε πίσω, φαινομενικά για να απαντήσει σε μια άρρητη ερώτηση της νεκρής γυναίκας: «Ναι, είσαι —και πιο όμορφη από τις περισσότερες.»

Γιατί;"

Το κεφάλι του Λάζαρου κολυμπούσε. Το στομάχι του τραντάχτηκε. Τεμπέλικες μύγες βασάνιζαν το πρόσωπό του.

Ο άντρας γέλασε στον εαυτό του, προσθέτοντας δυνατά: «Ποτέ μαζί σου, κοπέλα. Δεν μπορείς να με βάλεις σε πειρασμό. Καταλαβαίνω το τέχνασμα σου: προσποιείσαι ότι είσαι λουλούδι μόνο και μόνο για να καλύψεις τους σπόρους του κακού σου».

Ο Λάζαρος έπνιξε έναν βήχα. Σάρωσε το εσωτερικό του κτιρίου. Μόνο τότε συνειδητοποίησε τον λόγο της ναυτίας του, καθώς οι αναθυμιάσεις του πυρσού που ανέβαιναν μαζεύονταν σταθερά στην οροφή, κλέβοντάς του τον αέρα — δεν μπορούσε να μείνει στα δοκάρια. Κοίταξε προς το κατώφλι της εξωτερικής πόρτας για να διαπιστώσει ότι μια θανατηφόρα δόση από τις τελευταίες ακτίνες του φωτός της ημέρας παρέμενε ακόμα έξω — δεν μπορούσε να ξεφύγει εύκολα από το ψαροκάικο. Γύρισε και κοίταξε την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα πριν επιστρέψει το βλέμμα του στην πλατιά πλάτη του ψαρά, ακόμα κι όταν η ύπουλη επιθυμία του να βήξει γινόταν όλο και πιο εμφανής. Δεν ήξερε άλλη εναλλακτική, εκτός από μια πειστική αντιπαράθεση και μια πειστική παρουσίαση του εαυτού του.

Κινήθηκε ύπουλα, ακουμπώντας τα χέρια του στα δοκάρια καθώς χαμήλωσε απαλά πάνω από τη νεκρή γυναίκα. Έπειτα, κατάφερε να πατήσει εκατέρωθεν καθώς στεκόταν πάνω στο τραπέζι. Τα μάτια του δεν άφησαν ποτέ τον ψαρά καθώς καθόταν οκλαδόν από πάνω της. Κράτησε την αναπνοή του και επικαλέστηκε όλη τη δύναμη στα άκρα του, αλλάζοντας τη στάση του σώματος και μετατοπίζοντας το κέντρο βάρους του, μέχρι που οι μπότες του ήρθαν σε ήσυχη επαφή με το πάτωμα. Περπάτησε σαν γάτα, προς την εξώπορτα με τα κάγκελα, σταματώντας λίγο πριν το λαμπερό κατώφλι της. Ωστόσο, πριν γυρίσει —προτού προλάβει να σηκώσει το χέρι του και να συγκρατηθεί— έβηξε.

Ο Λάζαρος και ο ψαράς γύρισαν για να αντικρίσουν ο ένας τον άλλον. Με τη σειρά του, ο ξαφνιασμένος άντρας έχασε το μαχαίρι του καθώς αυτό περιστρεφόταν πάνω στις πλάκες, πέφτοντας ακίνητο στον βόρειο τοίχο.

Ο Λάζαρος έστρεψε το βλέμμα του από το μαχαίρι, άνοιξε τα φτερά του και σφύριξε στον ψαρά.

«Μείνε μακριά!» ούρλιαξε ο άντρας, υποχωρώντας προς τον νότιο τοίχο.

Ο Λάζαρος μάζεψε τον εαυτό του και τα φτερά του και παρέμεινε φρουρός της πόρτας, την οποία δεν μπορούσε ακόμα να αντέξει οικονομικά, ανοιγμένο στο φως της ημέρας. «Μείνε εκεί που στέκεσαι».

«Ω, θα το κάνω—μόνο εδώ—ακριβώς εδώ, αν το επιθυμείς», τραύλισε ο άντρας, χτυπώντας ελαφρά το πέτρες στον τοίχο δίπλα του. Οι καταρτίδες τράπηκαν σε φυγή. Έριξε μια κλεφτή ματιά στην άλλη άκρη του κτιρίου, εκεί που βρισκόταν η λεπίδα του για το γδάρισμα του δέρματος.

Το βλέμμα του Λάζαρου ακολούθησε το δικό του· γρύλισε. «Αφησέ το να κρυφτεί!» Κοιτάζονταν μεταξύ τους πάνω από το κεντρικό τραπέζι και το πτώμα του. «Κάθισε εκεί που στέκεσαι». Ωστόσο, όταν ο άντρας παρέμεινε όρθιος, ο Λάζαρος πρόσθεσε: «Σύντομα θα φύγω από αυτό το μέρος. Αν καθίσεις εσύ, τότε θα καθίσω κι εγώ· και δεν θα πάθουμε τίποτα». Και οι δύο μαζί κάθισαν αργά οκλαδόν και, ακριβώς τη στιγμή που η κοινή τους οπτική επαφή πέρασε κάτω από το πτώμα και το τραπέζι του χασάπη, ξανακέρδισαν το αδιάσπαστο βλέμμα του άλλου. Και εκεί κάθονταν, όρθιοι, περιεργαζόμενοι σιωπηλά ο ένας τον άλλον.

Τελικά, ο Λάζαρος έλεγξε ξανά το κατώφλι πίσω του, με την αμυδρή λάμψη του.

«Περιμένεις να νυχτώσει, έτσι;» ρώτησε ο ψαράς.

«Θα σε αφήσω, σύντομα», δήλωσε ο Λάζαρος.

Ο άντρας έγνεψε καταφατικά. «Ίσως να το κάνεις. Η νύχτα θα έρθει σύντομα». Στέναξε και ανακάθισε στο πάτωμα. Ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο και σήκωσε τα γόνατά του για να ακουμπήσει τα χέρια του πάνω τους. «Πώς μπήκες από μια σφραγισμένη πόρτα; Σε μάγεψε αυτή η μάγισσα; Τι είσαι; Ένα είδος δαίμονα;»

«Κουρνιαστήκα στα δοκάρια της στέγης. Δεν είμαι δαίμονας.»

«Α! Και φυσικά δεν θα ήσουν δαίμονας. Ωστόσο, τα φτερά και τα δόντια σου προκαλούσαν την απορία.» Ο άντρας καθάρισε τον λαιμό του και συστήθηκε. «Αμάντ, είμαι —Αμάντ Γκαστόν· γιος του Βαραβά Γκαστόν. Αν μου επιτρέπετε να ρωτήσω· με ποιο όνομα;»

είσαι γνωστός;»

«Λάζαρος—ένας ιπτάμενος άνθρωπος», απάντησε κοφτά.

Ο άντρας έσκυψε αργά και βαθιά το κεφάλι του. «Η τιμή είναι δική μου, Λάζαρε, ο ιπτάμενος άνθρωπος».

Ο Λάζαρος έριξε μια ρηχή υπόκλιση ανταπόδοσης.

Ο περίεργος ψαράς κατέπνιξε την παρατεταμένη σιωπή ανάμεσά τους, λέγοντας:

«Αν και είμαι ένας εξαιρετικός ψαράς, ένας έμπειρος γραφέας και σοφός σε πολλά θαύματα του κόσμου, πρέπει να ομολογήσω ότι η φτερωτή σου εμφάνιση πλήττει βαθιά τις ευαισθησίες μου. Πράγματι, αν ήμουν απλώς ένας κοινός θεοσεβούμενος άνθρωπος, θα σε ορκιζόμουν ότι είσαι ο ίδιος ο Διάβολος.» Σήκωσε τους ώμους του. «Ωστόσο, αφού δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος· και ως τέτοιος, δεν μπορείς να είσαι ο Διάβολος, ίσως θα έπρεπε να θεωρήσω αυτή την τυχαία συνάντηση απλώς ένα μάθημα για ένα ακόμη θαύμα του κόσμου - αυτό του ιπτάμενου ανθρώπου εν σαρκί.» Έσκυψε μπροστά και έγνεψε καταφατικά. «Λες την αλήθεια; Είσαι απλώς ένας ιπτάμενος

φίλε, και θα ξεκινήσεις σύντομα, έτσι δεν είναι;

«Δεν λέω ψέματα», απάντησε ο Λάζαρος. «Είμαι Χριστιανός ιπτάμενος και σύντομα θα φύγω».

«Λοιπόν, δεν είμαι Χριστιανός», διακήρυξε ο ψαράς. «Ωστόσο, δεν λέω ψέματα· είμαι ο καλός και έντιμος άνθρωπος που περιμένω με πολλή προσοχή από τον εαυτό μου». Με υψωμένο φρύδι, χτένισε τα μαλλιά του προς τα πίσω, σαν να ήθελε να παρουσιάσει μια καλύτερη πλευρά του εαυτού του. Έπειτα άπλωσε τα νύχια του, ξεετάζοντάς τα. Μετά από αυτό, έσφιξε τα χείλη του, ακούμπησε το δάχτυλό του πάνω τους και συλλογίστηκε — ίσως για να εκφράσει υπερβολικά τις άψογες ικανότητές του. «Α!» Έκραξε τα δάχτυλά του και έδειξε τον Λάζαρο. «Έχω βρει το όνομά του».

"Όνομα;"

«Ναι· ο τίτλος του στίχου που θα γράψω για τη συνάντησή μου μαζί σου. Θα είναι ένα συναρπαστικό έργο.» Χαμογέλασε πονηρά. «Και όλος ο κόσμος θα το θαυμάσει.» Άπλωσε τα χέρια του προς το ταβάνι και κούνησε διάπλατα, σαν να ήθελε να απευθυνθεί σε ολόκληρο τον ουρανό. «Και ο στίχος θα έχει τίτλο "Ο Φτερωτός Δαίμονας, που Αυτοαποκαλείται Χριστιανός"».

«Αυτό θα ήταν ψέμα· και ισχυρίζεσαι ότι δεν λες ψέματα», δήλωσε ο Λάζαρος.

«Θα το έκανες τώρα; Βλέπεις, ακόμη και ένας δαίμονας μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν λέει ψέματα. Και οποιοσδήποτε θεοσεβούμενος άνθρωπος, που σε έβλεπε, θα μπορούσε να σε ορκιστεί ότι είσαι δαίμονας.»

«Αλλά είπες ότι δεν φοβάσαι τον Θεό.»

«Σωστά. Ωστόσο, αυτοί οι άντρες που θα μπορούσαν να διαβάσουν ένα τέτοιο εδάφιο... ναι, φοβούνται τον Θεό τους». Σήκωσε τους ώμους του. «Ίσως να ισχύει το εξής: ο λόγος ενός ιπτάμενου ανθρώπου, που ισχυρίζεται ότι φοβάται τον Θεό, είναι αντίθετος με τον λόγο του υπόλοιπου θεοσεβούμενου κόσμου, έτσι δεν είναι;»

«Δεν είμαι δαίμονας. Η δημιουργία ενός ψευδούς απολογισμού θα ήταν ψέμα», επέπληξε ο Λάζαρος .

«Προς ποιον; Πώς μπορεί ο μοναδικός σου ισχυρισμός να αντικρούσει εκατό ισχυρισμούς που υποστηρίζουν το αντίθετο;»

Πώς γίνεται εσύ να έχεις δίκιο και εκατό άντρες να έχουν άδικο; Είσαι τόσο θεϊκός ώστε να ισχυρίζεσαι κάτι τέτοιο;

«Γνωρίζω αυτή την αλήθεια περισσότερο από όσο θα μπορούσε να υποθέσει κανείς: Είμαι ένας Χριστιανός ιπτάμενος άνθρωπος—όχι ένας δαίμονας που προσποιείται ότι δεν είναι δαίμονας.»

«Κι όμως, ποιος μπορεί να αντιπαραθέσει τη φωνή εκατό εναντίον ενός;» Έγειρε το κεφάλι του.

«Εκατό άντρες μπορεί να κάνουν λάθος, συμπεριλαμβανομένου και εμού, αν υποθέσουν λανθασμένα αυτό που είναι σωστό.

«Α, υπέροχα!» αναφώνησε ο ψαράς χτυπώντας τα χέρια του. «Με τα λίγα σου λόγια

για την άμυνα, αντέκρουσες τους ισχυρισμούς χιλίων, χιλιάδων ανδρών!

Ο Λάζαρος συνοφρυώθηκε. «Τι κάνεις;»

«Σου μιλάω. Και κάθομαι, όπως μου ζήτησες.»

«Όχι· γιατί τους κάνεις αυτό που τους κάνεις;» Έδειξε προς το πτώμα.

«Ω, η μάγισσα», απάντησε με ένα νευρικό νεύμα, «είναι όλες ίδιες, δελεάζουν καλές καρδιές ανδρών για κακόβουλο κέρδος. Μην της δίνεις σημασία.

«Την σκότωσες;»

Ο άντρας γέλασε πλατιά. «Οι φονιάδες μαγισσών σκοτώνουν μάγισσες, καλέ μου άνθρωπε. Αυτό κάνουμε εμείς.»

Και επειδή είσαι ο Χριστιανός που ισχυρίζεσαι ότι είσαι, έχεις ακούσει για τις ιερές εξετάσεις των μαγισσών, έτσι δεν είναι; Έδειξε ανάμεσα στις δύο και ρώτησε περαιτέρω: «Αν δεν ταπεινωθώ για να το αναλάβω εγώ, τότε ποιος θα μπορούσε, διαφορετικά; Εσύ;»

«Το κάνεις για την Αγία Έδρα; Η Εκκλησία σου είπε να δολοφονείς γυναίκες;»

«Οι μάγισσες, οι ταχυδακτυλουργοί, οι μάγισσες και οι ξόρκες δεν είναι γυναίκες· δεν σκοτώνω γυναίκες και παιδιά.»

«Κάτι τρέχει με εσένα.»

Ο άντρας έγερσε το κεφάλι του, προσποιούμενος ότι τον εξέπληξε ευχάριστα. «Α; Και πες το.»

«Σε είδα, πριν της ψιθυρίσεις —τη γλώσσα σου στα μάτια της.» Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του.

«Πιστεύω ότι την αποκαλείς μάγισσα μόνο και μόνο για να της κλέψεις τα ρούχα και τα παπούτσια.»

Ο Λάζαρος παρακολούθησε το πρόσωπο του ψαρά να γίνεται πέτρα. Ξαφνικά, φάνηκε να σπάει από τα ουρλιαχτά του. «Μην μπαίνεις στην ταπεινή μου κατοικία και τολμάς να με συμβουλευείς, ιπτάμενο άνθρωπε! Δεν ξέρεις τίποτα για μένα, ούτε για το απαίσιο καθήκον μου για ευθύτητα, ούτε για τους πονηρούς τρόπους των μαγισσών!» Έριξε μια κλεφτή ματιά στις στοίβες με τα ρούχα πριν στρέψει το βλέμμα του στο μαχαίρι που έκοβε το δέρμα. Ο άντρας γύρισε προς τον Λάζαρο, στενεύοντας τα μάτια του. Ο Λάζαρος κράτησε τη γλώσσα του, για να μην διεγείρει περισσότερο τον ψαρά. Ο άντρας έσκυψε μπροστά με το εξωτερικά χοντρό του πρόσωπο. Κάτω από τη θολή λάμψη του φακού και μέσα από έναν στροβιλιζόμενο κύκλο από μύγες, ο Λάζαρος μελέτησε τα μάτια του - όλα μαζί φαινόταν να συγχωνεύονται εσωτερικά και να παίρνουν την εικόνα μιας μοναδικής τερατώδους σφαίρας που τον κοίταζε για πάντα. Ο άντρας γρύλισε: « Μπορώ να δω καθαρά μέσα από εσένα. Είμαστε αρκετά διαφορετικοί· εσύ και εγώ. Εσύ απλώς προσποιείσαι ότι είσαι σοφός επαναλαμβάνοντας τα λόγια των άλλων· ενώ εγώ μιλάω και γράφω τα δικά μου λόγια, αφού είμαι σοφός». Ο άντρας χαλάρωσε και χαμογέλασε πονηρά. «Άκουσέ με, σήμερα . Θα γράψω για σένα, ω ένδοξε Λάζαρε, έναν αιώνιο στίχο ενός δίκαιου επιτηδευμένου ιπτάμενου ανθρώπου που ντράπηκε στο φως της Αλήθειας και κρύφτηκε στις σκιές της Σοφίας. Θα σε αποκαλύψω εντελώς και θα σε γυμνώσω στο

«κόσμο.» Ο ψαράς έκλεισε το μάτι και γέλασε, προσθέτοντας, «Καθώς είμαι εντελώς μακριά από εσάς, έχοντας και τη μέθοδο και τα μέσα για να διασκεδάζω το μυαλό των ανθρώπων.»

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόνι του και πήρε μια βαθιά ανάσα πριν του αντιμιλήσει με την Αγία Γραφή και την εξουχιστική εξέταση: «Η σοφία είναι από τον Θεό. Φαίνεται ότι δολοφονείς για να επιθυμήσεις γυναικεία ρούχα. Και... τι έκανες με το μάτι της;» Κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, η καρδιά σου δεν είναι από τον Θεό.»

Ο ψαράς συνοφρυώθηκε. «Θεέ μου; Ποιος είναι ο Θεός—ο δικός σου;»

«Υπάρχει μόνο ένας, Κύριος ο Θεός, Παντοδύναμος, ο οποίος είναι στους Ουρανούς.»

«Περίμενα μια τέτοια απάντηση. Άλλωστε, έχεις την πίστη σου να υπερασπιστείς. Οι δάσκαλοι της πίστης σου σε έχουν διδάξει να απαντάς ακριβώς με αυτόν τον τρόπο, όταν άλλοι άνθρωποι αμφισβητούν τον Θεό σου. Παρ' όλα αυτά, για να υπερασπιστείς την πίστη σου, δεν μπορείς να κάνεις καμία αναφορά σε γραπτά ή προφορικά λόγια που δεν έχω ήδη προβλέψει και μπορώ να αναιρέσω, απλώς με μαρτυρία σοφίας, σκέψη λογικής ή αντίστροφη απάντηση. Έτσι, γλίτωσε τον εαυτό σου από τον πόνο να μαζεύεσαι όπου μπορεί να σε αποτύχω, ειδικά υπό το φως της δικής σου πίστης». Έγειρε το κεφάλι του και χαμογέλασε, περιμένοντας την απάντηση του Λαζάρου.

«Υστερείς του Θεού».

Ο άντρας συνοφρυώθηκε, ίσως περίμενε περισσότερα από αυτόν.

Μια στιγμή σιωπής έπεσε ανάμεσά τους, εκτός από το σταθερό βουητό των εντόμων και έναν τριξίματα από αναμμένους πυρσούς.

Ο Λάζαρος ξαναελέγξε την κατακόκκινη λάμψη κάτω από το κατώφλι της πόρτας όταν ο ψαράς του φώναξε: «Θέλεις να μάθεις πώς ξεχώρισα τόσο πολύ από τους συνανθρώπους μου, έτσι δεν είναι; Το νιώθω. Αν σε ενδιαφέρει τόσο πολύ να μάθεις, τότε θα σου πω».

πώς συνέβη.

Ο Λάζαρος σήκωσε τους ώμους του—η νύχτα δεν ήρθε αρκετά νωρίς γι' αυτόν. Έγνεψε καταφατικά. «Με ενδιαφέρει να μάθω. Πες μου τα πάντα.»

Ο άντρας χαμογέλασε πονηρά και έγνεψε καταφατικά. «Όπως περίμενα... πολύ καλά τότε, θα το κάνω. Όπως Συνέβη, οι γονείς μου ανήκαν σε διαφορετικά βασίλεια, μακριά από ωκεανούς. Ωστόσο, μια μέρα, καθώς και οι δύο έψαχναν για κοχύλια σε μια παραλία της Σαρδηνίας, τα ίχνη τους διασταυρώθηκαν και ερωτεύτηκαν. Παρά τις διαφορετικές θρησκείες τους, παντρεύτηκαν κρυφά, ορκιζόμενοι μεταξύ τους ότι δεν θα ασέβονταν ούτε θα αμφισβητούσαν την πίστη του άλλου. Μια ολόκληρη περίοδος στην ασυνήθιστη συμμαχία τους, γεννήθηκα εγώ. Και επειδή ήμουν παιδί τους, συμφώνησαν να με διδάξουν και τις δύο θρησκείες

αν και ανήκαν μαζί—σαν δύο αφηγήσεις παρόμοιων ιστοριών. Όταν έγινα αρκετά μεγάλος για να αμφισβητήσω τη διαφορά μεταξύ τους, οι γονείς μου ορκίστηκαν κι αυτοί να με σιωπήσουν, ώστε να μην μπορώ ποτέ να πω στους άλλους για την ασυνήθιστη πίστη μου ή τις διαφορετικές θρησκείες των γονιών μου. Άλλωστε, ζούσαμε στο βασίλειο της γης του πατέρα μου, και οι σοφοί και οι πρεσβύτεροι της φυλής απαγόρευαν οποιαδήποτε έκφραση αντίθετης θρησκείας. Ο πατέρας μου ήταν ένας πραγματικά καλός άνθρωπος, αφού επέτρεπε στη μητέρα μου να ασκεί κρυφά την πίστη της, γνωρίζοντας ότι το κεφάλι του θα μπορούσε εύκολα να βρει την άκρη ενός ξυραφιού, αν ομολογούσε την αληθινή της πίστη στους πρεσβύτερους. Ωστόσο, στην αθάνατη αφοσίωσή τους, ο «Οι πρεσβύτεροι δεν κατάφεραν να γίνουν πιο σοφοί. Και με την πάροδο του χρόνου, κάποτε ασπάστηκα όχι έναν, αλλά επτά Θεούς συνολικά». Ο ψαράς έψαξε το πρόσωπο του Λαζάρου .

«Επτά;» ρώτησε ο Λάζαρος με ένα συνειδητό νεύμα καθώς έριχνε άλλη μια ματιά στο ακόμα λαμπερό κατώφλι. «Γιατί, τόσοι πολλοί Θεοί;» Ο ψαράς έσφιξε τα δάχτυλά του και του χαμογέλασε διακριτικά. «Περίμενα μια τέτοια ερώτηση».

Και σαν ένα φευγαλέο *déjà vu* στο μυαλό του , ο Λάζαρος θυμόταν ότι περίμενε ήδη από τον άντρα να καυχηθεί: περίμενε ήδη από μια τέτοια ερώτηση. Επιπλέον , ήξερε με κάποιο τρόπο ότι ο άντρας μπορεί να συνέχιζε να μιλάει για τον εαυτό του ακόμα και μέχρι να νυχτώσει.

«Πράγματι. Αγαπούσα συνολικά επτά Θεούς», συνέχισε να λέει ο άντρας, σηκώνοντας τη μύτη της μπότας του καθώς παρακολουθούσε ένα σκαθάρι να τον πλησιάζει. «Ο σοφός πατέρας μου προσευχόταν σε έξι Θεούς και η καλή μου μητέρα προσευχόταν μόνο σε έναν — ο δικός της ήταν ο δικός σου, τον οποίο τώρα υπερασπίζεσαι ως τον μοναδικό». Ο άντρας κατέβασε την μπότα του. Το έντομο σκάσε και χαμογέλασε στον Λάζαρο. Έσκυψε μπροστά, προσθέτοντας: «Βλέπεις, ξέρω τα πάντα για τον Θεό σου — ήταν μόνο ένας δικός μου».

«Ή Τον δέχεσαι, ή όχι», πρότεινε ο Λάζαρος. «Και αφού Τον γνωρίζεις ήδη, κι όμως επιλέγεις να Τον αρνηθείς, υποθέτω ότι υπάρχουν λίγα που μπορώ να προσφέρω για να σε πείσω για το αντίθετο». Ο Λάζαρος τον κοίταξε επίμονα, ρωτώντας: «Ίσως υπήρχε κάτι που σε έστρεψε εναντίον Του;

Ο ψαράς κοίταξε τον Λάζαρο αγριοκοίταξε. Έπειτα πνίγηκε δυνατά και καθάρισε τον λαιμό του, σαν να ήθελε να στολίσει τη στιγμή της απόχρεμψης. Έφτυσε τα πτύελα δίπλα του. μπότα και έριξε ένα αυστηρό βλέμμα στον Λάζαρο. «Σε παρακαλώ, επίτρεπέ μου να ολοκληρώσω την

λόγια πριν προκαλέσετε τις ανοησίες σας.
«Συγχώρεσέ με», είπε ο Λάζαρος.

Καθάρισε ξανά τον λαιμό του και μαλάκωσε το βλέμμα του. «Ναι, λοιπόν, όλα τελείωσαν όταν η μητέρα κατάλαβε ότι ο πατέρας μου φλερτάρει κρυφά με άλλες γυναίκες». Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Υπήρχαν τόσα πολλά μυστικά ανάμεσά μας. Η μητέρα ήταν τόσο παθιασμένη όσο κι αυτός, σοφή». Αναστέναξε. «Στο ξέσπασμα του πάθους της, πήρε το σπαθί του ενώ κοιμόταν. Κι όμως ξύπνησε και, μέσα στη σύγχυση του σχεδόν ύπνου, και πιστεύοντας ότι η σκιά της ήταν αυτή ενός εισβολέα, τη σκότωσε — νεκρή εκεί που στεκόταν. Δεν θα τον είχε βλάψει· τον λάτρευε σαν τον ανατέλλοντα ήλιο».

«Λυπάμαι για την απώλειά σου», απάντησε ο Λάζαρος, ρίχνοντας μια ματιά στο κατώφλι. «Ω, υποθέτω ότι ναι», είπε ο άντρας με έναν έντονο σαρκαστικό τόνο. «Παρ' όλα αυτά, εγώ ξύπνησα το επόμενο πρωί χωρίς να ξέρω τίποτα για το τι είχε συμβεί. Θυμάμαι εκείνη την ημέρα ακόμα καθαρά — ξαπλωμένος στο κρεβάτι, με τον ζεστό ήλιο, το κελάηδημα των ωδικών πουλιών, τους βαριούς ατμούς των πράσινων κοιλάδων και τις προσευχές μου ευχαριστίας στους πολλούς Θεούς μου — αγνοώντας ότι η νεκρή μητέρα μου και ο κλαίγοντας πατέρας μου κείτονταν ακριβώς δίπλα μου στο άλλο δωμάτιο.» Κούνησε το χέρι του απορριπτικά προς τον Λάζαρο. «Ναι, ξέρω ότι κρύβετε οίκτο για μένα — δεν χρειάζεται, καλέ μου κύριε.»

Ο Λάζαρος απλώς σήκωσε τους ώμους του.

Ο άντρας συνέχισε: «Συγγνώμων από την απώλεια της μόνης αληθινής αγάπης στη ζωή του, ο πατέρας μου αυτοκτόνησε λίγο αργότερα. Ωστόσο, πριν πεθάνει, απαίτησε να του ορκιστώ: ότι έπρεπε να εγκαταλείψω εντελώς την πίστη του και να ασπαστώ την πίστη της μητέρας μου - με τον έναν της, Κύριο Θεό, Παντοδύναμο. Ήμουν δυσαρεστημένος μαζί του. Αρνήθηκα. Έτσι έκλαψε. Μετά πέθανε, και βρέθηκα μόνος, και με επτά - επτά Θεούς που, ανάμεσά τους, δεν μπορούσαν να προστατεύσουν ούτε έναν άντρα και μια γυναίκα από την αθάνατη αγάπη τους ο ένας για τον άλλον». Έσκυψε μπροστά, ψάχνοντας ξανά το πρόσωπο του Λαζάρου .

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά. «Επτά.»

«Επτά», αναφώνησε ο άντρας, σηκώνοντας τόσα δάχτυλα. Έπειτα, χειροκρότησε μία φορά και χαμογέλασε πλατιά. «Έτσι έθαψα και τους δύο γονείς μου, τον καθένα σύμφωνα με το έθιμο, και άφησα εννέα τάφους στην άμμο πριν εγκαταλείψω την πατρίδα μου».

«Εννέα;» ένωσε την ανάγκη να ρωτήσει ο Λάζαρος.

Ο ψαράς χαμογέλασε πονηρά. «Ακριβώς τόσοι πολλοί· αφού έθαψα τον Θεό σου σε αυτές τις σειρές και των τάφων επίσης.

Ο Λάζαρος τον επέπληξε. «Αυτός είναι ο Πρώτος και ο Έσχατος, και ο λόγος του δεν θα χαθεί ποτέ».

«Με την οξύτητα της μνήμης μου, πιστεύω ότι ο δικός του ήταν ο τρίτος τάφος. Και τι γίνεται με τα λόγια; Είμαι ο ποιητής, ο αθάνατος. Με τα λόγια, δεν μπορώ ποτέ να πεθάνω, ο ένδοξος Λάζαρος μου, που είναι ο ιπτάμενος άνθρωπος.» Έτριξε τα δάχτυλά του και σφύριξε, σαν να ψιθύριζε ένα μυστικό, «Όσο ακούει μια ψυχή, ζω ψιθυρίζοντας λόγια. Αυτή είναι η αλήθεια. Είμαι —εγώ.»

Η σιωπή ανάμεσά τους ήταν μόνο στιγμιαία, αφού την έσπασε η κρίση του ψαρά. από γέλια που ούρλιαζαν. Χτυπούσε επανειλημμένα τα χέρια του στις πέτρες του πατώματος, αναφωνώντας πάνω από τα τύμπανά του: «Τώρα πες μου, ω Λάζαρε, ο ιπτάμενος άνθρωπος! Ποια ήταν η αληθινή πίστη και ποια ήταν ψεύτικη; Σπύσει! Απάντησέ μου! Απάντησε στον σοφό ποιητή, για να μην πεθάνουμε όλοι χωρίς έναν!

Ο Λάζαρος σηκώθηκε. «Σταμάτα!»

Ο άντρας γέλασε και τον κατηγόρησε με το δάχτυλο. «Όπως το περίμενα! Σε πονάει να σκέφτεσαι τη μικρή σου θέση σε αυτόν τον κόσμο». Έγειρε στον τοίχο, γελώντας ακόμα και κουνώντας το κεφάλι του. «Ω, η θλίψη που νιώθουν, όταν σκέφτονται την πιθανότητα να κάνουν λάθος σε αυτό που επιθυμούν να έχουν δίκιο. Ω, η αμφιβολία, που το όραμα και η λογική φέρνουν στην τυφλή πίστη.» Κοίταξε κατάματα Λάζαρος. «Δεν μπορείς να νιώσεις το ανησυχητικό συναίσθημα στις εικασίες σου για τον εαυτό;»

Ο Λάζαρος κάθισε ξανά οκλαδόν, με το βλέμμα του καρφωμένο στο ταλαιπωρημένο πρόσωπο του άντρα — και στα μάτια του. Τον επέπληξε. «Μπορώ να νιώσω ότι υπάρχουν πολλές ψευδείς θρησκείες και προφήτες τους· ωστόσο, ξέρω ότι η πίστη μου στον Παντοδύναμο Θεό είναι η μόνη αληθινή πίστη».

«Ψέματα!» φώναξε ο άντρας, χτυπώντας το πάτωμα. Μικρές μύγες πέταξαν. Σταύρωσε βιαστικά τα χέρια του και αγκάλιασε σφιχτά τον κορμό του καθώς λικνιζόταν πέρα δώθε, κοιτάζοντας το ταβάνι και ψελλίζοντας λέξεις που φαινόταν να ξέρει και να λέει μηχανικά. «Δεν υπάρχουν Θεοί. Δεν υπάρχει Παράδεισος. Δεν υπάρχει Κόλαση. Δεν υπάρχουν ούτε άγγελοι ούτε άγιοι, ούτε

«δαίμονες ή διαβόλους». Κουνήθηκε επανειλημμένα και κοίταξε ψηλά, παρουσιάζοντας τον εαυτό του χαμένο στο μυαλό του καθώς συνέχιζε: «Κανένα σημάδι τους δεν υπάρχει — ούτε πουθενά — ούτε επιβεβαίωση — ούτε υπόδειξη — ούτε ίχνος —»
 «Ψέματα», απάντησε σταθερά ο Λάζαρος, στρέφοντας την προσοχή του άντρα πάνω του. «Η Αγία Γραφή είναι αυτή η επιβεβαίωση. Είναι ο Λόγος του Υψίστου Κυρίου και Σωτήρα σας, τον οποίο εσείς αρνείστε».

Ο άντρας κουνιόταν ακίνητος και ο Λάζαρος είδε μια απότομη αλλαγή στην έκφρασή του. Η διάθεσή του φαινόταν να μεταμορφώνεται ακαριαία - από το πρόσωπο ενός άτακτου ατόμου με εμφανή ψυχική διαταραχή, σε εκείνο ενός ατάραχου άντρα με μια ξεχωριστή και διανοητική συμπεριφορά. Σήκωσε το πηγούνι του και κοίταξε τον Λάζαρο κάτω από τη μύτη του, σαν ράμφος. «Η γραφή σου, όπως την αποκαλείς, δεν είναι παρά η συνδυασμένη προσπάθεια νεκρών και φανατικών γραμματέων που επιθυμούσαν όλες οι επόμενες γενιές να ακούσουν τα λόγια τους ως μία μόνο λέξη - ως τη μόνη λέξη του Θεού και της πίστης που οραματίστηκαν ανάμεσά τους. Όπως συμβαίνει, οι άνθρωποι γράφουν θεούς και δαίμονες, αφού οι θεοί και οι δαίμονες δεν έχουν ποτέ γράψει για τον εαυτό τους». Κούνησε το δάχτυλό του στον Λάζαρο, κουνώντας καταφατικά το κεφάλι του. «Ίσως αναρωτιέσαι πώς γίνεται να μπορώ να γνωρίζω τόσο σπουδαία πράγματα».

«Δεν απορώ», γκρίνιαξε ο Λάζαρος, ελέγχοντας ξανά την πόρτα.

«Και θα σου πω», συνέχισε ο ψαράς —αδιάφορος για το σχόλιό του. «Στις πολλές εποχές που ταξίδεψα —σε διάφορες χώρες και τους λαούς τους— συνάντησα πολλά τέτοια γραπτά σαν τα δικά σας, όλα διακηρύσσοντας ότι είναι ιερά λόγια».
 και θεϊκά διατάγματα Θεών. Είδα πολλές μορφές τους: περγαμηνές, πήλινα αγγεία· πέτρινες και ξύλινες πλάκες· σκαλίσματα σε κορμούς δέντρων· ακόμη και ουλές και σημάδια στο πρόσωπο και την κοιλιά των ανθρώπων, που ισχυρίζονταν ότι ήταν χαραγμένα θεϊκά και ανώδυνα ενώ κοιμόντουσαν.» Χτύπησε τα χέρια του. «Και ίσως θα θέλατε να μάθετε τι συμπέρανα ότι είναι το πιο συνηθισμένο μεταξύ τους;»

«Δεν το εύχομαι », , σχολίασε ο Λάζαρος.

Ωστόσο, ο άντρας επέμεινε. «Η ομοιότητά τους ήταν ότι, ό,τι κι αν μετέδιδαν ως θεϊκό μήνυμα, είχαν πάντα ένα άλλο μέρος του μηνύματός τους να διαβάσουν, ότι το θεϊκό μήνυμα ήταν απολύτως η αλήθεια, έτσι ώστε οποιοσδήποτε άλλος ισχυρισμός περί του αντιθέτου να είναι ψευδής. Και γιατί η γραφή σας μπορεί να είναι διαφορετική από τις υπόλοιπες αυτές τις «

μηνύματα», αφού διακηρύσσει επίσης ότι άλλες θρησκείες και Θεοί είναι μη πραγματικοί, εκτός από εκείνους που προσπαθεί να κάνει πραγματικούς; Γιατί, μήπως είναι απλώς ένα ακόμη «θείο μήνυμα» Ανάμεσα σε πολλούς; Πες μου, ποια μεγαλύτερη αλήθεια κρύβεται σε αυτό; Και πώς μπορείς να αρνηθείς την αλήθεια μου γι' αυτό;» Χαμογέλασε πονηρά και έκλεισε το μάτι.

Τελικά, ο Λάζαρος τον επέπληξε. «Η αλήθεια είναι ότι δεν δέχεσαι τον Κύριο και τον Λόγο Του. Όπως ακριβώς οι άλλοι αμφισβητούν αυτό που δεν δέχονται ή δεν καταλαβαίνουν, έτσι και εσύ αμφισβητείς. Η άρνησή σου είναι η καταστροφή σου. Και αν πραγματικά αγκάλιασες τον Λόγο του Θεού, του Ουράνιου Πατέρα μας, τότε δεν θα ισχυρίζεστε ότι λέτε την αλήθεια και ταυτόχρονα θα αρνείστε τις Γραφές. Δεν μπορείτε να αρνηθείτε αυτή την αλήθεια, μήπως με ψέματα.

«Α, αλλά μπορώ—και το έχω κάνει», απάντησε ο ψαράς. «Δεν λέω ψέματα. Είμαι καλός και δίκαιος άνθρωπος—ακόμα και έντιμος.»

Ο Λάζαρος κοίταξε το πτώμα στο τραπέζι, κουνώντας το κεφάλι του. «Όχι. Είσαι κακός άνθρωπος, που προσποιείται μόνο ότι είσαι καλός. Δεν προσφέρεις κανένα καλό αντίκρισμα στον Θεό, εκτός από την έλλειψη πίστης σου σε Αυτόν και στον Λόγο Του.»

Ο Λάζαρος εντόπισε μια μύγα που σέρνονταν στο μέτωπο του ψαρά · σταμάτησε ακριβώς ανάμεσα στα φρύδια του.

Ο άντρας φάνηκε να μην έχει αντιληφθεί το έντομο στο μέτωπό του καθώς χασκογέλασε και απάντησε: « Δεν κερδίζω τίποτα αναιρώντας την πίστη σου. Μόνο εσύ μπορεί να χάσεις αν την απορρίψεις, μπροστά στο ακίνητο πρόσωπο της Αλήθειας». Έδειξε τις παλάμες του και σήκωσε τους ώμους του. «Εσύ βλέπεις, το βάρος της αλήθειας το έχεις εσύ, όχι εγώ, αφού δεν ισχυρίζομαι ότι οι Θεοί είναι αληθινοί.» Χαμογέλασε πλατιά καθώς ο Λάζαρος παρακολουθούσε τη μύγα να σέρνεται στο πρόσωπό του πριν χωθεί στη γενειάδα του.

«Ο Θεός είναι αληθινός. Δεν υπάρχουν άλλοι Θεοί πριν από αυτόν. Αυτός είναι—εγώ είμαι», δήλωσε ο Λάζαρος. «Είναι; Είμαι;» τον προκάλεσε ο άντρας. «Και αν σου έλεγα ότι ο Θεός σου κρύβεται πίσω από αυτό «πόρτα», ρώτησε ο άντρας, δείχνοντας προς την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα, «θα με πιστέψεις;»

«Θα σε πίστευα.»

Ο ψαράς έσκυψε το κεφάλι του και έσφιξε το μέτωπό του. «Γιατί να με πιστεύεις τυφλά, όταν το βάρος της αλήθειας θα έπρεπε να το έχω εγώ για να αποδείξω ότι ο Θεός σου είναι πίσω από την πόρτα;»

«Ίσως δεν μπορείς να δεις την αλήθεια επειδή ψάχνεις ποιος θα πρέπει να σηκώσει το βάρος της;»

«Πολύ καλά τότε», είπε σκεπτικά, βάζοντας το δάχτυλό του στο πηγούνι του και διώχνοντας την κάποτε σφηνωμένη μύγα από την γενειάδα του, «αφού δεν άνοιξα την πόρτα και δεν αποκάλυψα καμία αλήθεια για τον ισχυρισμό μου, πώς γίνεται να με πιστέψεις εκ των προτέρων;»

«Περίμενα μια τέτοια ερώτηση», απάντησε ο Λάζαρος. «Δεν χρειάζομαι να μου ανοίξουν πόρτες». να ξέρεις ότι το Πνεύμα του Θεού είναι παντού και σε όλα. Είναι πίσω από εκείνη την πόρτα· σε αυτές τις πέτρες του τοίχου· στα δοκάρια της στέγης —»
Κούνησε μια μύγα από το πρόσωπό του και έδειξε με το δάχτυλό του το πτώμα. «Είναι ακόμη και μέσα αυτήν.»

Ο άντρας τον απέλυσε με ένα γέλιο και ένα κούνημα του κεφαλιού του, καθώς ο Λάζαρος συνέχισε: «Ποιος την έφτιαξε, αν όχι ο Κύριος ο Θεός; Και ποιος έφτιαξε τα βουνά και τα ποτάμια, ή τον ήλιο και τη σελήνη; Εσύ;» Κούνησε το κεφάλι του. «Όχι· ο Παντοδύναμος Θεός έφτιαξε τα πάντα—αυτό είναι γραμμένο στις Γραφές. Μπορείς λοιπόν να αφήσεις την πόρτα σου κλειστή και να ξεκουραστείς, σίγουρος ότι όλα όσα σε περιβάλλουν είναι απόδειξη της παρουσίας του Θεού.»

«Δεν νομίζω», απάντησε ο άντρας. «Η μόνη απόδειξη που προσφέρεις είναι δείχνοντάς μου ότι το ψαροχώρι μου είναι—ότι υπάρχουν μάγισσες—και ότι όλα είναι εδώ, όσα θα έπρεπε να είναι εδώ». Σήκωσε τα χέρια του στον αέρα. «Αλλά με έχεις πείσει ακόμα ότι το δικό σου Ο Θεός είναι οτιδήποτε περισσότερο από την επιθυμία σου να είναι αληθινός — εκτός βέβαια αν εύχεσαι να μου Τον αποκαλύψει μέσα από το μάτι της μάγισσας ή το πρόσωπο του φεγγαριού. Μπορείς να μου το δείξεις; Ίσως να νιώσω πραγματικά ευγνωμοσύνη γι' αυτό.»

Ο Λάζαρος παρακολουθούσε τον ψαρά καθώς έσκυβε μπροστά, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στο πάτωμα του ιχθυοτροφείου και προς το μαχαίρι του για το ξεφλούδισμα.

«Και θα με ενδιέφερε να μείνεις εκεί που κάθεται.» γρύλισε ο Λάζαρος.

Ο άντρας χαλάρωσε στον τοίχο και αναστέναξε. «Απάντησέ μου σε αυτό: αν δεν υπήρχαν πέτρες, ξύλα, μάγισσες, βουνά ή ακόμα και ήλιος - αν δεν υπήρχε τίποτα, τότε πώς;»

Μπορείς ακόμα να πιστέψεις ότι ο Θεός σου υπάρχει;

«Αν δεν υπήρχε τίποτα, τότε κι εγώ θα ήμουν ένα τίποτα και δεν θα μπορούσα να ξέρω τίποτα.»

Ωστόσο, εφόσον είμαι ο εαυτός μου, τότε ξέρω ότι υπάρχει και ο Θεός, αφού δεν δημιούργησα τον εαυτό μου.

Ο άντρας έσφιξε το σαγόνι του και σκέφτηκε την απάντηση του Λάζαρου. Ακολούθησε μια σύντομη σιωπή.

Τελικά, ο άντρας ρώτησε: «Γιατί υποβαθμίζετε τον Μεγάλο Δημιουργό αναφερόμενος σε αυτόν απλώς ως θεό, βασιλιά ή πατέρα;»

«Μεγάλος Δημιουργός; Θέλεις να πεις «Θεός Παντοδύναμος»;»

«Όχι. Δεν είπα, παντοδύναμο Θεό· δεν είπα, Βασιλιάς, Κύριος ή Δούκας των Θεών· είπα Δεν λέω, Θεός του Καλού ή Θεός του Κακού. Είπα, ο Μέγας Δημιουργός, που δεν χρειάζεται ένδοξο όνομα ή ευγενή τίτλο.

«Ο Παντοδύναμος Θεός έχει πολλά ονόματα. Και εσύ Του δίνεις ένα ακόμα, αποκαλώντας Τον «Μεγάλο Δημιουργό»».

«Το περίμενα κι εγώ αυτό». Αναστέναξε πριν χτυπήσει το άκαμπτο δάχτυλό του στο πόδι του καθώς έκανε διάλεξη στον Λάζαρο. «Σε κάθε μέρος που ταξίδεψα. Με κάθε άνθρωπο που συνάντησα, που ορκίστηκε πίστη σε έναν Θεό, διακήρυττε το ίδιο όπως κάνετε τώρα εσείς - ότι ο Θεός του ήταν ο Μέγας Δημιουργός. Κι όμως, ο Μέγας Δημιουργός δεν είναι Θεός των ανθρώπων. Ο Μέγας Δημιουργός δημιούργησε τους ανθρώπους και τους έκανε να περιπλανώνται σε αυτόν τον κόσμο και να πιστεύουν στους Θεούς τους. Καταλάβετε το, αν θέλετε, ο ένδοξος ιπτάμενος άνθρωπός μου που αυτοαποκαλείται Λάζαρος».

«Ο Θεός είναι η Αλήθεια· δεν χρειάζεται να Τον υπερασπιστώ μπροστά σε βλασφημία.»

Ο ψαράς συσπάστηκε πριν χαχανίσει. «Ο Θεός είναι η Αλήθεια; Αυτό είναι όλο— έτσι απλά—τίποτα άλλο;» Ξέσπασε σε γέλια. «Ε, φυσικά και μπορείς να πεις κάτι τέτοιο· όπως ακριβώς θα έλεγε οποιοσδήποτε άνθρωπος, υπερασπιζόμενος τον Θεό του, ότι ο Θεός του είναι η Αλήθεια. Άλλωστε, ποιος άνθρωπος θα ήταν τόσο ανόητος ώστε να ομολογήσει την πίστη του σε έναν ψεύτικο Θεό;» Χαμογέλασε. «Δεν είπες τίποτα και πολλά ταυτόχρονα —δεν είπες τίποτα ουσιαστικό για να υπερασπιστείς τον Θεό σου· κι όμως, αποκαλύπτεις πολλά για την αδυναμία σου να υπερασπιστείς τον εαυτό σου ακόμη και με τους πιο απλούς ισχυρισμούς».

«Σου είπα ότι δεν Τον υπερασπίζομαι· απλώς μοιράζομαι την Αλήθεια Του», δήλωσε ο Λάζαρος. «Ω;» Ο άντρας έσκυψε μπροστά. «Τότε απάντησε μου σε αυτή την αλήθεια: Είναι ο Μέγας Δημιουργός καλός ή κακός;»

«Αν αναφέρεις στον Θεό, τότε είναι αγαθός.»

«Ψέμα! Ο Μέγας Δημιουργός είναι τα πάντα! Όλα τα πράγματα προέρχονται από τον Μέγα Δημιουργό—κάθε καλό πράγμα, κάθε κακό πράγμα, από τα λουλούδια μέχρι τις μάγισσες—τα πάντα! Πώς μπορείς να ισχυρίζεσαι ότι μοιράζεσαι την αλήθεια όταν προσφέρεις μόνο μισές αλήθειες; Υποψιάζομαι επίσης ότι πιστεύεις ότι το κακό προέρχεται μόνο από διαβόλους και δαίμονες, έτσι δεν είναι;» Έγνεψε καταφατικά, χαμογελώντας.

«Και από πού προήλθαν αυτά τα κακά πράγματα—οι ίδιοι; Πες μου μια τέτοια παιδική ιστορία!»

«Φαίνεται ότι γνωρίζεις τον Λόγο του Θεού χωρίς να στο πω εγώ», είπε ο Λάζαρος.
«Γιατί μου ζητάς να μοιραστώ την Αλήθεια, μόνο και μόνο για να την απορρίψεις;»
Ο ψαράς σήκωσε τους ώμους του. «Αν σου έλεγα, με μια μόνο ανάσα, όλα όσα έχουν να κάνουν με την πίστη σου, τότε θα μπορούσες να εκτιμήσεις την ευκαιρία να απορρίψεις όλα αυτά τα ζητήματα με ένα απλό νεύμα του χεριού σου. Δεν με ενδιαφέρει να καταβάλω τόσο σημαντικές και μακρές προσπάθειες, αντιμετωπίζοντας με έμφαση τις πολλές πτυχές των λανθασμένων αντιλήψεών σου, απλώς για να μου προσφέρεις μια γραφική και αστεία επίπληξη, τόσο ασήμαντη ίσως όσο : «Δεν σε πιστεύω» ή « δεν είναι έτσι». Ως εκ τούτου, η προσοχή και η ζωντανή συμμετοχή σου είναι σίγουρα απαραίτητες. Θα ήθελες να συμμετάσχεις σε μια τόσο αποκαλυπτική ανταλλαγή αναζητώντας την Αλήθεια, ένδοξέ μου Λάζαρε Γκόγκου—γιέ του Ιβάν Γκόγκου;»

Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του. Κοίταξε άγρια τον άντρα. «Όχι, δεν το πιστεύω.»
«Ούτε καν στο ελάχιστο; Το στόμα σου, σαν κυνόδοντα, παρακαλάει για σιωπή, κι όμως τα μάτια σου λένε κάτι διαφορετικό. Σε αυτά, βλέπω μια κραυγαλέα περιέργεια και μια δίψα για απαντήσεις στα πολλά και βασανιστικά ερωτήματά σου.»
«Και ίσως βλέπεις και ακούς μόνο αυτό που επιθυμείς να δεις και να ακούσεις, εξίσου ένδοξε Αμάδ Γκαστόν μου, που είσαι γιος του Βαραβά Γκαστόν;»

Ο ψαράς γέλασε και κούνησε το δάχτυλό του στον Λάζαρο. «Έχεις έξυπνο μυαλό!»
Υπέροχα ειπωμένο! Τότε ίσως και οι δύο είμαστε ένοχοι για παρόμοια λάθη στην πρόνοια—εσείς, με αυτό που δεν μπορείς να δεις ότι είναι θεμελιωδώς λάθος στην πίστη σου· και εμένα, με «Αυτό που δεν θα έπρεπε να δω, στα ακόμα πεινασμένα σου μάτια». Ο Λάζαρος έσφιξε τα δόντια του καθώς ο άντρας συνέχισε. «Τώρα, αφού είμαι σοφός και πρόθυμος, ο φτερωτός μου, θα μοιραστώ μαζί σου την ίδια την αλήθεια των ανθρώπων και των Θεών τους.»

«Πρέπει;» γκρίνιαξε ο Λάζαρος, επιθεωρώντας για λίγο την πόρτα πίσω του, καθώς ο ψαράς έριξε κι αυτός μια κλεφτή ματιά στο χαμένο του μαχαίρι.
«Πράγματι», επιβεβαίωσε ο άντρας. «Έτσι είναι: Όπως ακριβώς τα παιδιά παρηγορούνται στην παρουσία των γονιών τους, έτσι και οι γονείς τους βρίσκουν παρηγοριά στους Θεούς. Και όπως ακριβώς τα παιδιά παρακαλούν τους γονείς τους για κατεύθυνση, βεβαιότητα και έλεος, έτσι και οι γονείς τους προσεύχονται στους Θεούς για καθοδήγηση, προστασία και χάρη. Άλλωστε, όταν οι γονείς ήταν απλώς παιδιά, υπέφεραν κι αυτοί από αθωότητα, φόβο και ανοησία.

Καταλαβαίνεις το νόημά μου, μέχρι τώρα;

Αν και ο Λάζαρος συνέλαβε το νόημά του, δεν έδωσε καμία απάντηση, καθώς ήταν απορροφημένος στην φαινομενική ασυνέπεια της αλλόκοτης, αν όχι φανταστικής, παρουσίας που είχε μπροστά του. Μαγνητισμένος, κοίταξε τον ψαρά, ο οποίος επέδειξε με επιτυχία έντονη διορατικότητα και νηφάλια σκέψη, και ο οποίος άρχισε να του κάνει διάλεξη πίσω από ένα πτώμα που μόλις λίγο πριν, του έκανε διάλεξη, το έκανε γυμνό και του έγλειψε το μάτι.

«Με τη σιωπή σου, σε μαζεύω για να μαζέψεις κι εμένα», δήλωσε ο ψαράς, επικαλούμενος την προσοχή του Λαζάρου. «Τώρα, θα σου χαρίσω μια ακόμη μεγαλύτερη αλήθεια, και μια αλήθεια που σίγουρα θα αρνηθείς λόγω της πίστης σου. Αυτό είναι: Ο Μέγας Δημιουργός είναι τα πάντα. Και επειδή είναι τα πάντα, δεν έχει κανένα οικείο πρόσωπο για να μας δώσει παρηγοριά ή παρηγοριά· ούτε πατρικά χέρια για να μας παρέχουν βεβαιότητα ή προστασία· και καμία μητρική γλώσσα για να μας παρηγορήσει ή να θεραπεύσει τους πόνους μας». Κούνησε το δάχτυλό του στον Λάζαρο. «Τώρα ξέρεις γιατί υπάρχουν βιβλία και ιστορίες για Θεούς. Οι άνθρωποι γράφουν και μιλούν τελετουργικά για τους Θεούς μεταξύ τους, ειδικά για να πείσουν τους εαυτούς τους, μαζικά, ότι οι Θεοί υπάρχουν. Και στα αγαπημένα τους φύλλα της Αγίας Γραφής - στα τραγούδια των κηρύγματός τους - δίνουν πρόσωπο, μορφή και όνομα στους Θεούς. Και όπως οι πιστοί του δικού σας Θεού, αναφέρονται σε αυτό ως «Αυτόν, Πατέρα, Κύριο και Βασιλιά» και του αποδίδουν χαρακτηριστικά όπως «οργή, έλεος, θλίψη και χάρη». σαν να δημιούργησαν τον Θεό τους κατ' εικόνα του εαυτού τους.» Ο ψαράς χαμογέλασε πονηρά. «Τώρα απάντησε μου σε αυτό, ω ένδοξε Λάζαρε: Αν τα γουρούνια μπορούσαν να αναρωτηθούν για τον εαυτό τους και για τον έξω κόσμο· αν ήταν εξίσου ικανά με τον άνθρωπο, τότε δεν θα μπορούσαν να γράφουν και να μιλάνε για Θεούς που είναι κατ' εικόνα και ομοίωμα ;»

«Αν η καρδιά σου ήταν με τον Θεό, τότε δεν πιστεύω ότι θα έπρεπε να αναρωτιέσαι για πράγματα που δεν μπορούν να κάνουν τα γουρούνια», πρότεινε ο Λάζαρος.

«Και αν δεν αναρωτιέσαι για κάτι που δεν είναι—σαν ικανό γουρούνι, τότε πώς θα μπορούσες να κατανοήσεις πλήρως αυτό που είναι—σαν τον ανίκανο εαυτό σου;» ρώτησε σαρκαστικά ο άντρας .

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόνι του. «Δεν χρειάζεται να υπερασπιστώ τον Θεό μου απέναντι στους εχθρούς Του· και από την πλευρά μου, πιστεύω ότι είμαι αρκετά ικανός στην πίστη και την κατανόησή μου να καταλάβω ότι εσείς δεν έχετε τις ίδιες ικανότητες».

Ο ψαράς ξέσπασε σε σφύριγμα γέλιου και τον απέλυσε με ένα νεύμα του χεριού του. «Ω, όμως έχω τόση πίστη στις ικανότητές μου και, στον Μεγάλο Δημιουργό, όσο κι εσύ, σε ανόητες αντιλήψεις και τυφλές πεποιθήσεις, ώστε να κρύβω τα μάτια σου από την οδυνηρή αλήθεια ενός αδίστακτου και γεμάτου κακία κόσμου». Σήκωσε τους ώμους του. «Όλοι τους το κάνουν - όπως ακριβώς το κάνεις κι εσύ. Επιλέγουν να πιστεύουν σε ένα καλύτερο μέρος και, σε φροντιστικούς Θεούς, να παρηγορούν τα πολλά βάσανα της ζωής τους». Ο άντρας έπεσε και κούνησε το κεφάλι του, αναστενάζοντας βαριά. «Κι όμως, δυστυχώς, παραμένουν σε έναν σκληρό κόσμο· και οι Θεοί τους είναι απλώς απεγνωσμένες προσπάθειες να προσδώσουν ένα οικείο πρόσωπο στον άμορφο και απρόσωπο Μεγάλο Δημιουργό». Πνίγηκε και καθάρισε τον λαιμό του, προσθέτοντας: «Στα όνειρά τους για ένα καλύτερο μέρος, αρνούνται να κοιτάξουν τον κόσμο που έχει φτιάξει ο Μεγάλος Δημιουργός». Ο άντρας κάλυψε τα μάτια του και φάνηκε να κλαίει όταν ο Λάζαρος έγειρε το κεφάλι του.

Ο Λάζαρος τινάχτηκε καθώς ο άντρας χτύπησε το χέρι του στο πάτωμα και ούρλιαξε από τα γέλια. «Τι αξιολύπητα ζώα!» αναφώνησε. «Οι Θεοί τους δεν είναι παρά ασήμαντες απεικονίσεις με κεφάλια κούκλας, που δεν είναι στην ομοιότητα του Μεγάλου Δημιουργού!» Γέλασε ξανά. «Και επιπλέον, όχι μόνο ισχυρίζονται ότι ο Θεός τους είναι ο Μεγάλος Δημιουργός, αλλά πολλοί από αυτούς ορκίζονται επίσης ότι ο Μεγάλος Δημιουργός έβαλε το σπέρμα του σε μια γυναίκα και γέννησε έναν άνθρωπο-θεό!» Χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του. «Από όλα «ανόητες αντιλήψεις—έναν άνθρωπο-θεό, τον οποίο λάτρευαν και σκότωσαν». Η έκφρασή του άλλαξε απότομα σε μια φαινομενική περισυλλογή. Μελέτησε τον Λάζαρο και έβγαλε την γενειάδα του. «Μπορείς πραγματικά να πιστέψεις τέτοια απερίσκεπτη συμπεριφορά;» Έπειτα έκλεισε το μάτι και χαμογέλασε πονηρά.

Κάτω από τις σπειροειδείς φλόγες του πυρσού, και μέσα στο κρύο βλέμμα του άντρα, ο Λάζαρος ίσως έχουν ανακαλύψει το ίδιο φλογερό και παγωμένο βλέμμα που κάποτε έβγαине από τα μάτια της μητέρας του - το ίδιο άκαρδο πάθος που έκαιγε μέσα τους. Αντέτεινε τον ψαρά με ένα απόσπασμα από την Αγία Γραφή: «Διότι τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό του, τον μονογενή, για να μην χαθεί καθένας που πιστεύει σε αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή».

Με μια θεατρική χειρονομία, ο άντρας σήκωσε το ένα χέρι ψηλά στον αέρα και κράτησε το στήθος του με το άλλο, λέγοντας: «Ακούστε! Τα λόγια σας είναι πραγματικά μαχαίρια στην καρδιά μου, για να με πληγώσετε τόσο πολύ! Τα προετοιμάζετε καλά», φώναξε κοροϊδευτικά, «Τόσο απροσδόκητα· τόσο φρέσκα ειπωμένα! Η σοφία σας είναι— »

Ο Λάζαρος άλλαξε στάση και κοίταξε τη λεπίδα που του γδάρει το δέρμα, όταν ο άντρας άφησε τα χέρια του άτονα δίπλα του και γύρισε προς τον Λάζαρο με μια δυσκοίλη έκφραση πριν προσθέσει: «Από όποιον δανείστηκες αυτά τα λόγια, θα πρέπει να επιστρέψεις σε αυτόν και να τον ενημερώσεις ότι είναι κενά και χωρίς σοφία». Έσφιξε τα δάχτυλά του και έδειξε τον Λάζαρο. «Επιπλέον, θα έπρεπε να του πεις ότι είναι δύο φορές πιο ανόητος — πρώτον, επειδή πίστεψε αυτά τα λόγια ως αλήθεια· και πάλι, επειδή σε έπεισε να συμπεριφερθείς απέναντί μου ως ο ίδιος αλαζόνας και κηρύττων ανόητος όπως συμπεριφέρθηκε κι αυτός σε εσένα!» Ο ψαράς αγκάλιασε σφιχτά τον εαυτό του και πίεσε την πλάτη του στον τοίχο, καθισμένος άκαμπτος και με πρόσωπο σκυθρωπό, ενώ κοίταζε τον Λάζαρο.

Ο Λάζαρος σκέφτηκε την ξαφνική αλλαγή στη σωματική του διάπλαση. Θυμόταν μόνο τρεις φορές στη ζωή του, τον ίδιο βαθμό δυσαρέσκειας που εκείνη τη στιγμή φαινόταν να τον ζεσταίνει. Σκέφτηκε την έκρηξη θυμού, όταν ο Καπετάνιος σκότωσε τον πατέρα του - οι κόρες των ματιών του συσπάστηκαν. Θυμήθηκε τη γυμνή μητέρα του, η οποία θα υπονόμειε την πίστη του και προσπάθησε να τον σκοτώσει με ένα φτερωτό Τέρας— έσφιξε τις γροθιές του και Το σαγόνι του σφίχτηκε όταν σκέφτηκε τα ψιθυριστά λόγια των στρατιωτών του Χιούγκον , που τον κατηγορούσαν ότι ήταν το φτερωτό τέρας που δεν ήταν — μια σταγόνα ιδρώτα σχημάτιζε τη σκληρή γραμμή του προσώπου του καθώς ο Λάζαρος μελετούσε τώρα τον αποδεδειγμένα ικανό άντρα μπροστά του, που συμπεριφερόταν σαν τέρας και που χλεύαζε τα ίδια τα θεμέλια της πίστης του. Πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε άγρια τον άντρα που τόλμησε να παραμερίσει τον ακρογωνιαίο λίθο της άνεσής του, και μαζί με αυτόν, τη βεβαιότητα ότι ήταν ως επί το πλείστον σαν τον πατέρα του και τίποτα παρόμοιο με την τερατώδη μητέρα του.

«Τίποτα σαν τη Μητέρα—ούτε ένα αληθινό Τέρας», παρηγόρησε τον εαυτό του, χαλαρώνοντας με έναν αναστεναγμό και ένα γραφικό χαμόγελο καθώς απάντησε, «Δεν δανείστηκα τέτοια λόγια από κάποιον άλλο, όπως ισχυρίζεσαι. Είναι ο Λόγος του Θεού, στην Αγία Γραφή. Και αφού ισχυρίστηκες ότι γνωρίζεις την Αγία Γραφή, αλλά δεν φαίνεται να θυμάσαι τον Λόγο του Θεού όταν σου αποκαλύπτεται , τότε ίσως είπες ψέματα;»

Ο ψαράς ανταπέδωσε το ίδιο γραφικό χαμόγελο. «Δεν λέω ψέματα. Και, αν θέλετε, σας παρακαλώ προσπαθήστε να θυμάστε ότι είμαι άνθρωπος της τιμής, και μάλιστα πολύ έμπειρος. Θυμάμαι πλήρως την αγία σας γραφή - κάθε λέξη και κάθε στίχο, σε ολόκληρο τον τόμο της.» Παρ' όλα αυτά, όπως θα μπορούσες να συμπεράνεις ότι τέτοιες ικανότητες ξεπερνούν κάθε κοινό άνθρωπο, εγώ δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος». Καθάρισε τον λαιμό του και χαμογέλασε ξανά. «Τόσο, σε παρακαλώ, πες μου, ένδοξε Λάζαρε μου, και ιπτάμενο Χριστιανέ των νυχτερινών ουρανών, που είναι ντυμένος στα μαύρα.

γράφεις κι εσύ;»

«Είμαι γραφέας», απάντησε ο Λάζαρος. «Ωστόσο, αν γνωρίζεις κάθε λέξη από κάθε εδάφιο της Αγίας Γραφής, όπως ισχυρίζεσαι, τότε θα μπορούσες να απαγγείλεις το εδάφιο: Β' Βασιλέων, 35 από 17;»

Ο ψαράς συσπάστηκε και έσφιξε τα χείλη του. «Έξυπνος είσαι που επέλεξες αυτόν τον συγκεκριμένο στίχο ως δοκιμασία των ικανοτήτων μου. Παρ' όλα αυτά, δέχομαι την πρόκλησή σου και περιμένω το «την ίδια επίδειξη με τη σειρά του». Πήρε μια ανάσα και απήγγειλε το εδάφιο, λέγοντας: «Δεν φοβάστε άλλους Θεούς, ούτε τους προσκυνάτε, ούτε τους λατρεύετε, ούτε τους θυσιάζετε». Ο άντρας χτύπησε τα χέρια του μία φορά και πρόσθεσε: «Ορίστ...» «Τώρα, επιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω για άλλη μια φορά ότι ασπάζομαι μόνο τον Μεγάλο Δημιουργό και δεν λατρεύω Θεούς σαν τον δικό σας». Έδειξε προς τον Λάζαρο. « Η σειρά σου—πες μου για τις Παροιμίες, 1 από 8. Πώς διαβάζεται;»

Ο Λάζαρος το θυμήθηκε φωναχτά, λέγοντας: «Δεν καλεί η Σοφία; Δεν καλεί η Σύνεση;» βγάλει τη φωνή της;»

«Α!» αναφώνησε ο άντρας, σηκώνοντας το φρύδι του. Ίσως υπάρχουν περισσότερα για εσάς, που δεν έχουν ακόμη ανακαλυφθεί;

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά. «Ίσως ανακάλυψες ότι δεν χρειάζεται να καυχιέμαι για τις ικανότητές μου; Κι όμως, αφού το επιμένεις — όπως κι εσύ — ξέρω κάθε λέξη από κάθε στίχο της Αγίας Γραφής, Αμάντ Γκαστόν, ψαρά και ποιητή, γιε του Βαραβά Γκαστόν».

Ο άντρας σήκωσε το δεύτερο φρύδι του, ομοιόμορφα με το πρώτο του. «Έχεις και το χάρισμα της αδιάσπαστης ανάμνησης;»

«Αυτό θυμάμαι, αυτό που βλέπω και ακούω, αν αυτό είναι το νόημα των λόγων σου», δήλωσε ο Λάζαρος .

«Μόνο μία φορά βλέπεις ή ακούς κάτι και το θυμάσαι για πάντα;»

«Μέχρι στιγμής», απάντησε ο Λάζαρος, προσθέτοντας ψυχρά, «Κι όμως, εγώ δεν έζησα για πάντα· εσύ;»

Ο άντρας χτύπησε το μέτωπό του, εμφανώς πληγωμένος καθώς μιλούσε προς το ταβάνι. «Στο όλες μου τις μέρες, δεν έχω γνωρίσει ποτέ άλλον σαν εμένα! Και αυτός έχει φτερά! Τι «Μεγαλειώδες σχέδιο μας έφτιαξε ο Μέγας Δημιουργός!» Έριξε ένα φαινομενικά χαρούμενο βλέμμα προς τον Λάζαρο και πρότεινε: «Ίσως μοιάζουμε περισσότερο από όσο είχα αρχικά καταλάβει—εσείς κι εγώ!»

Ο Λάζαρος κοίταξε το πτώμα που ήταν πεταμένο ανάμεσά τους. «Δεν έχουμε καμία σχέση με τίποτα».

«Ω, αλλά είμαστε», επέμεινε ο άντρας, κουνώντας τα χέρια του. «Έχουμε το ίδιο σχέδιο. Εσύ και εγώ, όπως είμαστε χαρισματικοί και καταραμένοι στο ίδιο - έχοντας πλήρη επίγνωση του εαυτού μας». Κάθισε πίσω και μισόκλεισε τα μάτια του πριν ρωτήσει τον Λάζαρο: «Πόσες φορές διάβασες τα ίδια εδάφια από το θεικό σου κείμενο;»

«Η Αγία Γραφή είναι ο Λόγος του Θεού και όχι θεικό κείμενο», απάντησε ο Λάζαρος. «Και έχω διαβάσει τα ίδια εδάφια πολλές φορές, όπως θα έπρεπε κι εσύ.»

Ο άντρας ζάρωσε το πρόσωπό του. «Τότε γιατί να διαβάσεις αυτό που ήδη διάβασες, μήπως η ανάμνησή σου δεν είναι τόσο καλή όσο ισχυρίζεσαι;»

«Το ότι θυμάμαι τον Λόγο του Θεού δεν με κάνει γνώστη του», δήλωσε ο Λάζαρος. «Με κάθε νέα ανάγνωση, συλλέγω νέα νοήματα.» Έπειτα έσκυψε μπροστά και, με ένα με τη γροθιά καρφωμένη στο πάτωμα, ο Λάζαρος κατέληξε: «Ακόμα και η πλήρης ανάμνηση δεν δίνει όλο το νόημα στα πράγματα που θυμάται.»

Ο άντρας σωριάστηκε στον τοίχο, χαμογέλασε πονηρά και ασχολήθηκε χτυπώντας τις αρθρώσεις των δακτύλων του. «Ίσως λες την αλήθεια, καθώς η ανάμνηση δεν οδηγεί στην κατανόηση. Ωστόσο, δεν θυμάμαι καμία συζήτηση μεταξύ μας, σχετικά με την «κατανόηση» των λέξεων. Σήκωσε το μέτωπό του και έγνεψε καταφατικά. «Ωστόσο, αφού μας φέρνεις στη ρίζα του δέντρου, η οποία περιλαμβάνει την ίδια την έννοια του γραπτού λόγου, ίσως θα έπρεπε να σου πω ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι για να μετρήσεις την έννοια των γραπτών έργων, εκτός από αυτό που είναι γραμμένο σε αυτά». Ο άντρας κούνησε το κεφάλι. «Έδειξε τον Λάζαρο και γέλασε. «Ισχυρίζεσαι ότι διάβασες το θεικό σου κείμενο ξανά και ξανά, έστω και μόνο για να καταλάβεις περισσότερο από το νόημά του. Απάντησέ μου σε αυτό: Έχεις σκεφτεί έστω και μία φορά το νόημα των στίχων του από τις λέξεις και τις έννοιες που δεν περιέχονται σε αυτά; Έχεις ζυγίσει το νόημά τους με όλα όσα δεν λένε; Έχεις αποκομίσει περισσότερο νόημα από αυτά τα εδάφια από την προσεκτική επιλογή λέξεων, εννοιών και επαναλήψεων των ίδιων; Ή μήπως σε συνεπήρε τόσο πολύ η ανάγνωση φύλλων στίχων που δεν κατάφερες να δεις ολόκληρο το νόημα του θεικού σου τόμου;»

«Δεν διαβάζω τις γραφές σας για να μάθω τι δεν υπάρχει σε αυτές· όπως ακριβώς δεν διαβάζω για τα πουλιά για να μάθω πώς να φτιάχνω ψωμί ή κρασί. Εσείς μιλάτε· κι όμως δεν λέτε τίποτα».

«Ω, αλλά εγώ το κάνω· εσύ είσαι που ακούς, χωρίς να ακούς τίποτα. Πες μου, σε παρακαλώ, πόσα κείμενα έχεις διαβάσει, Λάζαρε;»

"Πολοί."

Ο άντρας έγνεψε καταφατικά με σκεπτικό. «Πολλά; Τότε πες μου, πόσα από αυτά τα κείμενα ήταν θεϊκά κείμενα; Πόσα από αυτά μιλούσαν για διαφορετικούς Θεούς και θρησκείες - εκείνες εκτός από αυτές τις γραφές που τώρα αποδέχεσαι ως αλήθεια;»
«Δεν είμαι σαν εσένα, για να ασπάζομαι πολλούς Θεούς, έννοιες και ανοησίες. Υπάρχει μόνο ένας Θεός, ένας Λόγος και μία Αλήθεια· και δεν έχω ανάγκη να διαβάζω για ψέματα.»
«Και περίμενα μια τέτοια απάντηση. Παρ' όλα αυτά, θα μοιραστώ μαζί σας ιδέες που αρνείστε κατηγορηματικά να ακούσετε. Να το εξής: Όπως κάθε άνθρωπος γεννιέται, έτσι και κάθε άνθρωπος θα πεθάνει. Και αφού κανένας άνθρωπος δεν επιθυμεί να πεθάνει - αφού κάθε άνθρωπος επιθυμεί να ζήσει για πάντα - οι άνθρωποι έχουν επινοήσει ένα τέχνασμα και ένα μέσο για να ξεφύγουν από τους πόνους του να σκέφτονται τον θάνατό τους. Τι νομίζετε για μια τέτοια αλήθεια;»

«Ίσως βρεις έναν τρόπο να συλλογιστείς τον θάνατό σου σιωπηλά, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Λάζαρος, ελέγχοντας για λίγο ξανά το αχνό φως στο κατώφλι της πόρτας.

Ο ψαράς χαμογέλασε πονηρά και συνέχισε, «Όπως συμβαίνει με οποιονδήποτε οποιασδήποτε πίστης, η συσκευή σου είναι το θεϊκό σας κείμενο· και τα μέσα σας είναι οι γραπτοί κανόνες του. Από όλες τις διαφορετικές θρησκείες που έχω συναντήσει στην εποχή μου, διαπίστωσα ότι μοιράζονται μια κοινή κατανόηση. Στην καρδιά όλων αυτών, υπάρχουν ιερές επιγραφές που ισχυρίζονται ότι δημιουργήθηκαν από τον Θεό. Και μέσα σε αυτές τις επιγραφές και τα θεϊκά κείμενα, υπάρχουν γραπτοί κανόνες. Οι κανόνες τους ποικίλλουν μεταξύ θρησκειών και λαών· ωστόσο, έχω διακρίνει τις ομοιότητές τους και τις βρήκα αρκετά συνηθισμένες. Θα θέλατε να ακούσετε τον μοναδικό κανόνα που μοιράζονται;

Ο Λάζαρος έγνεψε με το χέρι του για να φύγει από το πρόσωπό του και απέρριψε τον Αμάντ, στρέφοντας την προσοχή του σε αρκετές κατσαρίδες που συγκεντρώνονταν στο πάτωμα μπροστά του — φαινόταν να συστήνονται η μία στην άλλη με ζευγάρια μακριών τριχών, καρφωμένα στα κεφάλια του

Ο άντρας συνέχισε: «Ο μοναδικός κανόνας για όλους αυτούς είναι ο εξής: Αν ένας άνθρωπος αποδεχτεί τις θεϊκές επιγραφές της πίστης του ως αληθινές και υπακούσει στους κανόνες τους, τότε θα ζήσει για πάντα με ευτυχία και ειρήνη. Και αν ένας άνθρωπος δεν αποδεχτεί τις επιγραφές ως Αλήθεια, τότε θα ζήσει επίσης για πάντα, αλλά με θλίψη και πόνο». Χαμογέλασε. «Τι;»
Σας λέει αυτό για τις δικές σας γραφές, όταν τις τοποθετείτε στο ίδιο φως με άλλες θεϊκές επιγραφές; Τι λέει για οποιαδήποτε επιγραφή, οποιασδήποτε πίστης, που ισχυρίζεται ότι είναι θεϊκή;

Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του. «Ίσως υπάρχουν περισσότερα για σένα, επίσης ανεξερεύνητα.»

Ίσως αυτό, που δεν προσφέρεις, αποκαλύπτει τα περισσότερα για εσένα. Σε ρωτάω το εξής: Από όλες αυτές τις θρησκείες που έχεις δει και σε όλα τα λόγια που έχεις διαβάσει γι' αυτές, έχεις βρει έστω και μία δήλωση που να σε επαινεί για τα κακά που έχεις διαπράξει εδώ;» Έδειξε το πτώμα. «Ποια πίστη, σε όλα αυτά που ισχυρίζεσαι ότι γνωρίζεις, θα μπορούσε να κηρύξει τις δολοφονικές σου πράξεις είτε καλές είτε δίκαιες;»

Ο άντρας χαμογέλασε και έσκυψε μπροστά απαντώντας: «Δικό σου, Λάζαρε».

«Όχι· δεν είναι δικό μου. Και εξακολουθείς να ισχυρίζεσαι ότι δεν ψεύδεσαι;»

«Πρέπει να θυμάσαι ότι δεν λέω ψέματα. Η σύγχυση της Αλήθειας δεν σημαίνει ότι λέω αναληθή.

Σημαίνει απλώς ότι πρέπει να κοιτάξεις πέρα από αυτό που πιστεύεις ότι είναι η αλήθεια.»

«Ου φονεύσεις· ου κλέψεις. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αλήθεια πέρα από τον Λόγο του Θεού.

Ο άντρας έγερσε πίσω και έγνεψε καταφατικά. «Πολύ καιρό πριν, περίμενα να το πεις αυτό· και έκτοτε έχω ετοιμάσει μια ερώτηση για να απαντήσω στον ισχυρισμό σου. Σε ρωτάω το εξής: Αν είχες βαθιά κατανόηση, τέτοια που γνώριζες έναν τρόπο με τον οποίο θα μπορούσες να σκοτώσεις τον Διάβολο της πίστης σου και να καθαρίσεις τον κόσμο από το Κακό, τότε θα σκότωνες τον Διάβολό σου;

Ο Λάζαρος μισόκλεισε τα μάτια του. «Ξέρω τι κάνεις εδώ μέσα, σκοτώνεις γυναίκες για να τους κλέψεις τα ρούχα».

«Σε ρωτάω κι εγώ αυτό», συνέχισε ο άντρας, «Αν είχες τα μέσα να κλέψεις τις δυνάμεις του Διαβόλου σου και να τις θάψεις κρυφά, έτσι ώστε να χαθούν για πάντα από προσώπου γης, τότε θα έκλεβες από τον Διάβολό σου;»

Οι αναμνήσεις ενός γιγάντιου Ιπτάμενου Χοίρου πέρασαν από το μυαλό του Λαζάρου.

Αυτός απάντησε: «Ο Διάβολος θα σταθεί ενώπιον του Θεού και θα λογοδοτήσει για κάθε κακό. Δεν είμαι Θεός και δεν χρειάζεται να αναρωτιέμαι για πράγματα που δεν πρόκειται να συμβούν. Και πιστεύω ότι υπάρχει κάτι που σε τρομάζει που αναρωτιέσαι τέτοια πράγματα».

Ο άντρας τον επέπληξε: «Και πιστεύω ότι υπάρχει κάτι που δεν πάει καλά με την πίστη σου, που σε εμποδίζει να αναρωτιέσαι έξω από αυτήν. Παρ' όλα αυτά, περίμενα ότι δεν θα σκότωνες τον Διάβολό σου, ούτε καν για να σώσεις τον κόσμο. Άλλωστε, η πίστη σου σε διδάσκει να είσαι πολύ προσεκτικός όταν σώζεις τον εαυτό σου από τον εαυτό σου».

Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του. «Ο Θεός έδωσε τον μονογενή Υιό Του— »

«Όπως λες!» αναφώνησε ο άντρας. «Ωστόσο, δεν μιλάμε για προσφορά ζωών· αλλά την αφαίρεσή τους! Αν οι γραφές σας δεν έλεγαν ότι οι άνθρωποι πήραν τη ζωή του θεού-ανθρώπου σας, τότε οι ίδιες σας οι γραφές δεν θα μπορούσαν να μιλήσουν για την ιδέα ότι ο Θεός σας έδωσε τη ζωή Του, έτσι δεν είναι;

Αυτοί οι άνθρωποι, που σταύρωσαν τον Χριστό, δεν ήταν σαν τον Θεό, Αμάδ. Έκαναν μόνο ό,τι τους επέτρεψε ο Θεός να κάνουν, όποιο κι αν ήταν το τίμημα που πλήρωσαν στο τέλος. «Ακριβώς, Λάζαρε. Μιλάς αρκετά αληθινά στην πίστη σου για να με στριμώξεις — όπως περίμενα.» Ο ψαράς έγνεψε προς το πτώμα με το χέρι του που έδειχνε, προσθέτοντας: «Ο Μέγας Δημιουργός μου έδωσε την ικανότητα να αφαιρώ μερικές ζωές, για να σώσω πολλές περισσότερες. Σε ρωτώ τώρα: Δεν είναι καλή οποιαδήποτε κακή πράξη, που αποδίδεται αποκλειστικά στο Κακό;»

Ο Λάζαρος σήκωσε το φρύδι του. «Το να σκοτώνεις δεν είναι σωτηρία.»

«Σκοτώνοντας μάγισσες, σώζεις τον κόσμο», την επέπληξε ο άντρας, στενεύοντας το βλέμμα του. «Αν τους επιτρεπόταν να ζήσουν, τότε θα συνέχιζαν να σκορπίζουν το κακό τους σπόρο του θανάτου, της σήψης και των κακών οιωνών σε όλους τους καλούς λαούς της γης».

Ο Λάζαρος κοίταξε τη νεκρή και ως επί το πλείστον ασήμαντη γυναίκα πριν ρωτήσει:

«Και πώς μπορείς να είσαι σίγουρος ότι είναι μάγισσα;»

Ο άντρας άφησε μια ανάσα, εμφανώς επηρεασμένος από το θράσος του Λάζαρου να κάνει την ερώτηση. Συνέχισε με μια δική του ερώτηση: «Πώς ένας επιδέξιος σιδηρουργός γνωρίζει ένα άλογο; Πώς ένας αρχιερέας γνωρίζει τα σημάδια και τα σημάδια του κακού;» Γρύλισε στον Λάζαρο: «Μην τολμήσεις να αμφισβητήσεις τη σοφία μου. Είμαι ένας έμπειρος και καταξιωμένος κυνηγός μαγισσών. Δεν ξέρεις τίποτα - τίποτα, για την τέχνη ή τις πράξεις των μαγισσών και των γριών!»

«Όπως λες», συμφώνησε ο Λάζαρος. «Είναι αλήθεια ότι γνωρίζω λίγα γι' αυτούς. Αυτός είναι και ο λόγος που σου ζητώ τέτοιες αποδείξεις». Έδειξε προς το πτώμα. «Μπορείτε να προσκομίσετε αποδείξεις ότι αυτή η γυναίκα, ή οποιαδήποτε άλλη, είναι μάγισσα;»

Ο άντρας κοίταξε άγρια τον Λάζαρο πριν παραδεχτεί: «Το κυνήγι μαγισσών δεν είναι μια ακριβής εφαρμογή, ένδοξε και περίεργε φτερωτό άνθρωπέ μου. Δεν μπορεί κανείς να εξαγάγει απόλυτα στοιχεία από μια λιγότερο από τέλεια πρακτική. Σε αντίθεση με την απλή πίστη σου, ο κόσμος του Μεγάλου Δημιουργού δεν είναι τόσο κανονικός και απλός όσο νομίζεις - είναι γεμάτος με πολυπλοκότητες, περιπλοκές και πολλές αποχρώσεις του γκρι».

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά. «Τότε, επιτρέψτε μου να θεωρήσω ότι η περίπλοκη απάντησή σας εννοεί ξεκάθαρα ότι ναι;» Δεν έχει αποδείξεις ότι είναι μάγισσα—ή, ότι μπορεί να μου αναφέρει «πολυπλοκότητες» και «αποχρώσεις του γκρι» σε μια προσπάθεια να συγκαλύψει την απλή αλήθεια, ότι εσείς «δεν έχουν τέτοια στοιχεία». Έσκυψε μπροστά, πιέζοντας περαιτέρω τον άντρα. «Πιστεύω ότι δεν μπορείτε να αποδείξετε ότι κανένα από τα θύματά σας είναι μάγισσα. Επιπλέον, πιστεύω ότι τις βλέπετε ως μάγισσες μόνο αφού λαχταράτε τα ρούχα και τα παπούτσια τους». Έδειξε τον πάγκο εργασίας, με τα διπλωμένα φορέματά του. «Γιατί αλλιώς θα έπρεπε να επιδείξετε τόση προσοχή στην τοποθέτησή τους;»

«Ψέματα!» αναφώνησε ο ψαράς, χτυπώντας το πάτωμα. «Δεν το κάνω για μένα· αλλά για σένα—για όλους!» Ο άντρας κούνησε το δείκτη του θυμωμένος. «Έχεις ένα απλό μάτι, για να βλέπεις μόνο την Ημέρα ή τη Νύχτα, χωρίς να δίνεις προσοχή στο Λυκόφως ή την Αυγή! Συγκεντρώνεις τα πράγματα ως καλά ή κακά, χωρίς να μετράς τη σημασία τους ή τους βαθμούς του σωστού και του λάθους σε αυτά!» Χτύπησε ξανά το πάτωμα. «Πώς τολμάς να υποθέτεις ότι γνωρίζεις τις προθέσεις μου απλώς και μόνο προσκομίζοντας στοιχεία για τις πράξεις μου, με τις έννοιες και τις μεθόδους τους να σου είναι ακόμα άγνωστες—πώς τολμάς να με κρίνεις;»

Ο Λάζαρος έσφιξε τα χείλη του και σήκωσε το μέτωπό του. Έπειτα απάντησε ψύχραιμα: «Ίσως έχω απλό μάτι. Κι όμως, το απλό μου μάτι βλέπει καθαρά ότι περιβάλλεις τον εαυτό σου με ρούχα και παπούτσια, κλεμμένα από εκείνους που έχεις κρίνει και, με το ίδιο σου το χέρι, έχεις καταδικάσει σε θάνατο». Αναστέναξε βαριά. «Και ισχυρίζεσαι ότι το κάνεις αυτό, όχι για σένα, αλλά για μένα - και για όλους. Πώς είναι δυνατόν;»

Ο άντρας χλεύασε, «Ξέρεις γιατί ξέρεις τόσο λίγα για τις μάγισσες;»

«Δεν έχω ξαναδεί μάγισσα», απάντησε ο Λάζαρος, «ούτε έχω ακούσει για κάποια, εκτός από αυτήν που είναι γραμμένη στην Αγία Γραφή».

«Ακριβώς! Δεν έχετε ξαναδεί μάγισσα από τότε που πιστοί κυνηγοί μαγισσών σαν εμένα κρατούν τον κόσμο καθαρό από αυτές. Και δεν είμαι μόνος σε αυτή τη δίκαιη προσπάθεια. Ακόμα και ο κλήρος της εκκλησίας σας προσπαθεί να βελτιώσει τον κόσμο αναζητώντας τες και καταστρέφοντάς τες. Το κακό τους εξαπλώνεται σε οτιδήποτε αγγίζει. Κάνουμε ό,τι πρέπει. Ένας κυνηγός μαγισσών δεν απολαμβάνει το καθήκον του. Κάνει μόνο ό,τι είναι σωστό.»

Ο Λάζαρος έριξε μια ματιά ανάμεσα στον πάγκο εργασίας και τη νεκρή γυναίκα μπροστά

σχολιάζοντας, «Αν ένας κυνηγός μαγισσών προσπαθεί να απαλλάξει τον κόσμο από τα κακά των μαγισσών· και οι μάγισσες διαδίδουν το κακό σε οτιδήποτε αγγίζουν, τότε γιατί ένας κυνηγός μαγισσών να επιθυμήσει τα ρούχα και τα παπούτσια μιας μάγισσας; Και θα το έκανε ένας κυνηγός μαγισσών να μην γίνει πιο κακός στον αγώνα του να σκοτώσει τις μάγισσες, όταν τόσο συχνά τις βάζει στο χέρι;

«Γιατί έχεις τόση όρεξη για ρούχα και παπούτσια; Άκουσε τι λες!» ούρλιαξε ο ψαράς . «Ρούχα και παπούτσια—παπούτσια και ρούχα! Μιλάμε για μάγισσες. Μήπως σου συμβαίνει κάτι; Δεν μπορείς να δεις πέρα από τον εαυτό σου;»

«Μπορώ.»

«Τότε τίμησέ με με αυτό», αναφώνησε ο άντρας.

Ο Λάζαρος έγενεψε καταφατικά, σκεπτόμενος την πρόκληση. Έδειξε τη νεκρή γυναίκα ανάμεσά τους, ρωτώντας: «Πρώτον, θυμάστε το όνομα αυτής της γυναίκας;»

«Μάγισσα· γριά· μάγισσα—το ένα όνομα ταιριάζει εξίσου με το επόμενο», απάντησε απότομα ο άντρας.

Ο Λάζαρος σήκωσε τους ώμους του. «Ίσως ο πλήρως ντυμένος, ο Αμάντ Γκαστόν· που είναι γιος του Βαραβά».

Ο Γκαστόν επιθυμεί να μείνει ανώνυμη και γυμνή, έτσι δεν είναι;

Ο άντρας τον κοίταξε άγρια καθώς ο Λάζαρος συνέχισε: «Ωστόσο, αν αυτή η γυναίκα ξαφνικά πάρει μια ανάσα και ζωντανέψει, και την κάνουν να αφηγηθεί με ειλικρίνεια όλα όσα γνώριζε· και τη ρωτήσω πώς μια νεκρή και γυμνή μάγισσα είναι κατώτερη από μια νεκρή και ντυμένη μάγισσα, τότε πώς θα μπορούσε να μου απαντήσει;»

«Δεν θα ζωντανέψει! Και μόνο τα ψέματα προέρχονται από μάγισσες!» Ο άντρας γρύλισε, σηκώνοντας βιαστικά τα πόδια του. «Ποιος είσαι εσύ, που μπαίνεις κρυφά στο ψαροχώρι μου και με κοροϊδεύεις παρέα με μάγισσες;»

Ο Λάζαρος σηκώθηκε γρήγορα, προχωρώντας μερικά βήματα. «Μείνε εκεί που στέκεσαι!»

Ο άντρας έβγαλε το μάτι του από τη λεπίδα που του έκοβε το δέρμα και προκάλεσε τον Λάζαρο: «Και αν το κάνω «Όχι; Τι θα κάνεις—να με σκοτώσεις;» Χαμογέλασε πονηρά. «Θυμάμαι τους κανόνες που σε δεσμεύουν —Δεν πρέπει— »

Ο Λάζαρος άνοιξε μερικώς τα φτερά του, άνοιξε το στόμα του και σφύριξε απαλά, έτσι ώστε ο άντρας μπορούσε να δει ολόκληρο το μήκος των δοντιών του.

Ο άντρας έγειρε προς τα πίσω και έγειρε στον τοίχο. «Ίσως κρύβεις κάτι περισσότερο από ό,τι φαίνεται με την πρώτη ματιά. Τώρα προσπαθείς να με μπερδέψεις, έτσι δεν είναι;» Πίεσε το χέρι του.

με τα δάχτυλά του στους κροτάφους του και μισόκλεισε τα μάτια του από φαινομενικό πόνο. «Όπως κι αυτοί —προσπαθείς να σπείρεις στο μυαλό μου πονηρές ιδέες». Έτριψε το πρόσωπό του, πήρε μια βαθιά ανάσα πριν ρίξει ένα αδύναμο χαμόγελο. «Ωστόσο, δεν μπορείς να χρησιμοποιήσεις το κακό σου ενάντια σε έναν έμπειρο κυνηγό μαγισσών, τον ένδοξό μου Λάζαρο».

«Οι σκέψεις σου είναι μόνο δικές σου, μαζί με το κακό που υποβόσκει μέσα τους.»

Εσύ είσαι αυτός που καταστρέφει τον εαυτό του.

«Σιωπή», έφτυσε ο άντρας με το χέρι του να στέκεται ακίνητος καθώς έψαχνε τους τοίχους με ορθάνοιχτα μάτια. «Ακούστε, ακούστε!»

«Τι, ακούμε;»

«Σιώπα—άκουσέ τους τώρα—από πίσω από την πόρτα!» αναφώνησε, κρατώντας το κεφάλι του με το ένα χέρι ενώ έδειχνε με το δάχτυλό του προς την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα. «Πάλι, ψιθυρίζουν τα μαγικά τους ξόρκια. Σκεπαστείτε! Σπεύσατε, καλέ μου ιπτάμενο άνθρωπέ μου!» Ο άντρας έλεγε ασυναρτησίες καθώς χτυπούσε το δάχτυλό του σε διάφορα μέρη του εαυτού του. Ωστόσο, σε αντίθεση με έναν ιερέα, που θα μπορούσε να είχε κάνει επίτηδες τον σταυρό του με το προβλέψιμο σημάδι ενός σταυρού, ο ψαράς άγγιζε τον εαυτό του παντού με πανικό και χωρίς προφανή σειρά - το μέτωπό του, το πλευρό του, το μάτι του, το γόνατό του, τη γλώσσα του -

«Τι κάνεις;» ρώτησε ο Λάζαρος, γέρνοντας το κεφάλι του.

«Φύλαξέ τον εαυτό σου, Λάζαρε! Πρόσεχε τις σκέψεις σου μπροστά στην Κακία—αυτά τα πονηρά υφαντά των μαγισσών! Σκέψου μόνο αγνές σκέψεις, για να μην καταρρεύσεις από μέσα σου!»

Ο Λάζαρος έριξε μια ματιά ανάμεσα στην ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα και τον ψαρά, τον οποίο βρήκε, εντελώς απορροφημένος στον εαυτό του· προφανώς αποφασισμένος να αγγίξει κάθε εμφανές σημείο του σώματός του, ενώ παράλληλα κουνούσε τα χείλη του και μουρμούριζε μια ροή από ακαθόριστες εκφράσεις που θα μπορούσαν να μοιάζουν με απαγγελία προσευχής σε μια άγνωστη γλώσσα.

«Καθάρισε το μυαλό σου», συμβούλεψε ο άντρας τον Λάζαρο. Σταμάτησε να αγγίζει τον εαυτό του, ανακτώντας την ψυχραιμία του. τα χέρια του στους τοίχους και έσκυψε μπροστά, αναπνέοντας βαθιά και σταθερά καθώς έκανε διάλεξη στον Λάζαρο: «Συγκεντρώστε τις δυνάμεις σας από μέσα σας. Αυτός είναι ο τρόπος του κυνηγού μαγισσών . Κάντε τον εαυτό σας σαν το Σπαθί της Αλήθειας - σαν σφυρήλατο μέταλλο - μπροστά στο Κακό».

Ο Λάζαρος κοίταξε πίσω του και την εξωτερική πόρτα, η οποία τώρα δεν έριχνε φως στην κατώφλι—η νύχτα είχε επιτέλους πέσει. Έπειτα κοίταξε ξανά το πτώμα που ήταν στρωμένο στο τραπέζι και την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα πριν επιστρέψει το βλέμμα του στον ψαρά, ο οποίος τώρα στεκόταν χαλαρός ακουμπισμένος στον τοίχο και τον κοιτούσε με ένα χαμόγελο.

«Δεν μπορούν να μας κάνουν κακό», διαβεβαίωσε τον Λάζαρο, «τώρα έχουμε την πλήρη προστασία κάτω από την ισχυρή πανοπλία του Μεγάλου Δημιουργού».

«Προστασία», ρώτησε ο Λάζαρος με δυσπιστία, «Από τους νεκρούς;»

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του με έμφαση και έστρεψε το αυτί του προς την κουρελιασμένη πόρτα, ψιθυρίζοντας άγρια καθώς έδινε οδηγίες στον Λάζαρο να ακούσει. «Ω, δεν είναι νεκροί, καλέ μου μαθητευόμενο. Απλώς προσποιούνται ότι είναι. Αν περιμένεις να είσαι ένας έμπειρος κυνηγός μαγισσών όπως εγώ, τότε πρέπει να γνωρίζεις τους πολλούς τρόπους των μαγισσών. Αυτό θα είναι το πρώτο μάθημά σου από τα πολλά. Τώρα άκουσε προσεκτικά - χρησιμοποίησε αυτά τα μεγάλα σου αυτιά και εξοικειώσου με τους νεκροζώντανους.»

Ο Λάζαρος σήκωσε τη δική του στάση και αφουγκράστηκε τους ήχους πίσω από την ψηλή πόρτα.

«Ω, πράγματι», επέμεινε ο χαμογελαστός ψαράς, «Άκουσέ τους καθαρά καθώς ψιθυρίζουν μεταξύ τους τα μυστικά του Κακού». Έδειξε προς το γυμνό πτώμα, «αυτή είναι, με το κεφάλι της κομμένο ακόμα, που είναι σε θέση να καλέσει τις κακές αδερφές της εναντίον μας».

Αν και ο Λάζαρος παρακολουθούσε προσεκτικά τον ψαρά, το μυαλό του ήταν στραμμένο στα αυτιά του, που τώρα άκουγε τους φαινομενικούς ψιθύρους πολλών γυναικών που συρίζονταν όλοι μαζί πίσω από την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα.» Προχώρησε μερικά βήματα και άκουγε πιο προσεκτικά καθώς οι συνεχιζόμενοι ήχοι εστίαζαν καλύτερα. Και στον φαινομενικά πνιχτό βόμβο, συγκέντρωνε ψιθυριστά λόγια ως αποσπάσματα φράσεων, και ίσως, την επικαλυπτόμενη συζήτηση μεταξύ μάγισσων που σφύριζαν και φλυαρών γριών.

Ο Λάζαρος έστρεψε ένα κατακόκκινο και απορημένο πρόσωπο προς τον ψαρά, ο οποίος τώρα φορούσε ένα ένα ντροπαλό χαμόγελο, που φαινόταν να απολαμβάνει τη νέα απόδειξη ότι ο Λάζαρος ξαφνικά μπορεί να είχε συγκεντρωθεί πίσω από την ψηλή πόρτα. Και πραγματικά, το μυαλό του Λάζαρου όντως στροβιλιζόταν σαν ένας ανεμοστρόβιλος από πρόσφατες αναμνήσεις, από τους ισχυρισμούς του άντρα για τιμή, αλήθεια, σοφία, τέλεια ανάμνηση, έξυπνο λόγο, έντονη προσοχή στη λεπτομέρεια —

Έκανε ένα βήμα πίσω, πήρε μια ανάσα και απευθύνθηκε ευθέως στον άντρα: «Δεν είναι

ψίθυροι μαγισσών.» Κούνησε το κεφάλι του. «Ξέρω αυτόν τον ήχο. Είναι απλώς φωλιές εντόμων που κινούνται εναντίον τους.»

Ο άντρας χαλάρωσε το χαμόγελό του. Το πρόσωπό του σκλήρυνε και δήλωσε ψυχρά: «Τα έντομα δεν μιλούν».

«Ούτε οι νεκροί», απάντησε ο Λάζαρος. «Ίσως, στο μυαλό σου, έχεις συλλέξει τον θόρυβο των εντόμων ως λόγια μαγισσών, ώστε να πιστεύεις σε μάγισσες ενώ δεν υπάρχουν;»

«Υπάρχουν μάγισσες—παντού γύρω μας—παντού!» φώναξε ο άντρας, κουνώντας τα χέρια του. «Δεν είναι η πίστη μου σε αυτές που τις κάνει αληθινές!» φώναξε λαχανιασμένος. «Ούτε η άρνησή σου γι' αυτές τις κάνει μη αληθινές!»

Ο Λάζαρος κοίταξε το γυμνό πτώμα. «Μπορεί να υπάρχουν μάγισσες, όπως λες· ωστόσο, δεν πιστεύω ότι είναι εδώ μέσα». Προχώρησε μπροστά και κοίταξε άγρια τον ψαρά. «Ως άνθρωπος της τιμής, όπως ισχυρίζεσαι—ως κυνηγός μαγισσών, όπως ισχυρίζεσαι—μπορείς να ορκιστείς ότι δεν σκότωσες ποτέ κάποιον που δεν ήταν μάγισσα;»

Ο άντρας έριξε μια κλεφτή ματιά στην κουρελιασμένη πόρτα, σήκωσε τους ώμους του και παραδέχτηκε: «Λοιπόν, όπως ανέφερα, το κυνήγι μαγισσών δεν είναι ακριβές—κατά καιρούς, μπορεί να υπάρχουν κακοί άνθρωποι που δείχνουν κάθε σημάδι ότι είναι μάγισσα, όμως— δεν είναι ακριβώς—κυνηγούν μάγισσες και τέτοια. Καθάρισε τον λαιμό του και μαλάκωσε τον τόνο του. «Ως κυνηγοί μαγισσών, έχουμε καλές προθέσεις και κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε για να τις εξοντώσουμε — να τις απαλλάξουμε από τους καλούς ανθρώπους του κόσμου».

«Κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Εμείς», γάβγισε ο άντρας—και μετά καυχήθηκε για τις ικανότητές του: «Κι όμως, είμαι πιο έμπειρος—πιο ικανός από τους περισσότερους».

Ο Λάζαρος κοίταξε γύρω του στο δωμάτιο. «Πού είναι οι άλλοι κυνηγοί μαγισσών;»

Ο άντρας κούνησε τα χέρια του τριγύρω, κοιτάζοντας γύρω του και γελώντας με φαινομενική δυσπιστία. «Είμαστε παντού, καλέ μου άνθρωπέ μου —διασκορπισμένοι σε πολλές χώρες—πάντα κρυμμένοι!» αναφώνησε ο άντρας. «Δεν συστήνουμε τους εαυτούς μας ανοιχτά σε εκείνους που μπορεί να προστατεύουν μάγισσες. Η ζωή μας είναι μυστική. Και να θυμάσαι ότι δεν σε βρήκα εγώ· εσύ βρήκες εμένα και τις μάγισσές μου».

Ο Λάζαρος έριξε το βλέμμα του στο πάτωμα, ίσως νιώθοντας σαν να είχε πέσει ξαφνικά πάνω του το βάρος του κόσμου. Κοίταξε το πρόσωπο του πτώματος που είχε στρωθεί στο τραπέζι, καθώς η ικετευτική φωνή της πλύστρας του Λόρδου Ντ'Αλσικούρ έκαιγε στο μυαλό του, ρωτώντας: «Ω, Θεέ μου— θα μας σώσεις;» Έλεγε ξανά το κατώφλι της εξωτερικής πόρτας, η οποία δεν έδειχνε φως.

Έπειτα κοίταξε ξανά τον ψαρά, ο οποίος σταύρωσε τα χέρια του, και χαμογέλασε. «Είσαι «Ο πρώτος που με ανακάλυψε μετά από τόσα χρόνια. Και μάλλον θα είσαι ο τελευταίος—καθώς είμαι ένας από τους καλύτερους κυνηγούς μαγισσών που υπάρχουν». Απέλυσε τον Λάζαρο με ένα αδιάφορο νεύμα, συνεχίζοντας: «Μην ανησυχείς. Πάντα ήξερα ότι θα χρειαζόταν περισσότερο από ένας απλός άνθρωπος για να με ανακαλύψει—και, επειδή με ανακάλυψε ένας ιπτάμενος άνθρωπος, μόνο με καλεί «προσοχή στην ακλόνητη αφοσίωσή μου, στην τέχνη του κυνηγού μαγισσών ». Ξέσπασε μια ανάσα και χαμογέλασε πονηρά. «Και πιστεύω ότι ο Μέγας Δημιουργός με αντάμειψε επιτέλους—με έναν μαθητευόμενο που πετάει και έναν εξαιρετικό κυνηγό μαγισσών. Τι λες, Λάζαρε; Μπορείς να κουβαλήσεις μια μάγισσα, ενώ είσαι εν πλω; Μπορούμε να σώσουμε τον κόσμο—μαζί;» Χτύπησε τα χέρια του μια φορά, τα κράτησε σφιχτά σαν να προσευχόταν, και περίμενε απάντηση.

«Δεν υπάρχουν μάγισσες εδώ μέσα», δήλωσε ο Λάζαρος. «Και τι είναι ένας κυνηγός μαγισσών χωρίς μάγισσες, αν όχι ένας κοινός δολοφόνος γυναικών;» Ο άντρας γέλασε πλατιά, σχολιάζοντας: «Ε, ολιγόπιστος». Προχώρησε μερικά βήματα. «Και αν μπορώ να σου αποδείξω ότι υπάρχουν μάγισσες εδώ μέσα, και όχι απλώς τα έντομα που ισχυρίζεσαι ότι ακούς, θα με πιστέψεις τότε;»

Ο Λάζαρος κοίταξε την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα.

Ο άντρας έγενεψε καταφατικά, «Πράγματι· εκεί μέσα». Έδειξε προς την πόρτα. «Ακριβώς εκεί. Μπορώ σου δείχνω πολλές γριούλες και μάγισσες, των οποίων τα κακά έχουν εξαλειφθεί για πάντα. Σε ενδιαφέρει να δεις τις καλές προσπάθειες της κυνηγετικής τέχνης;

Με το βάρος του κόσμου και τα λόγια της πλύστρας μέσα του, ο Λάζαρος σκέφτηκε τα πάντα - ό, τι καλύτερο μπορούσε. Εξέτασε την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα, τους αναμμένους δαυλούς τοίχου δίπλα τους και τον χώρο γύρω του. Τελικά, απάντησε, κάνοντας ένα βήμα πίσω προς την καγκελωτή εξωτερική πόρτα του ιχθυοτροφείου, «Δείξε μου τις καλές σου προσπάθειες, αν μπορείς».

«Υπέροχα», φώναξε ο ψαράς. «Είμαστε κυνηγοί μαγισσών, λοιπόν!» Προχώρησε προσεκτικά προς την ψηλή πόρτα, ενώ έκανε απαλά και αυστηρά κήρυγμα στον Λάζαρο. «Λοιπόν, υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να ξέρεις για τις μάγισσες, πριν ανοίξω την πόρτα. Η ίδια σου η ζωή μπορεί να εξαρτάται από αυτό. Με καταλαβαίνεις;

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά και ο άντρας συνέχισε: «Πρώτον, οι μάγισσες δεν πεθαίνουν αμέσως μόλις τους αρπάξουν τα σώματα. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι, μέχρι να μαραθούν εντελώς τα χαρακτηριστικά τους και να επιστρέψουν στην απαίσια λάσπη από την οποία προήλθαν, προσποιούνται μόνο τον θάνατο. Εξακολουθούν να είναι σε θέση να υφαίνουν την κακία τους πάνω σου - δεν συνειδητοποίησα, παρά πολύ αργότερα, ότι όταν ξαπλώνουν μαζί, οι δυνάμεις τους γίνονται μεγαλύτερες από ό,τι αν ξαπλώνουν μόνοι τους. Ωστόσο, για να μετριαστεί αυτή η κατάσταση, ένας κυνηγός μαγισσών πρέπει να απομακρύνει το κεφάλι της σκοτωμένης μάγισσας πριν το τοποθετήσει δίπλα σε άλλες του είδους της. Και κάθε η μάγισσα πρέπει να τοποθετηθεί με ακριβή σειρά στην επόμενη - από την παλαιότερη στη νεότερη, έξω προς τα μέσα.

«Και αν δεν είναι τοποθετημένα με αυτόν τον τρόπο;» ρώτησε ο Λάζαρος. Ο ψαράς κούνησε το δάχτυλό του στον Λάζαρο. «Ποτέ μην κάνεις αυτό το λάθος, Λάζαρο». Θα σε πιάσουν πριν καν προλάβεις να τους αντιστρέψεις. «Τότε δεν θα το κάνω αυτό· και δεν θα με πιάσουν», επιβεβαίωσε ο Λάζαρος. Έσπασε τις κρεμαστές αλυσίδες και ακολούθησε τον ψαρά προς την ψηλή πόρτα. Ο άντρας γύρισε για λίγο για να τον προειδοποιήσει: «Ό,τι κι αν πιστεύεις ότι νιώθεις, μην το αγγίζεις, για να μην σε χτυπήσει αφόρητη ασθένεια ή τρέλα».

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά και, καθώς πλησίαζαν στην ψηλή πόρτα, ο Λάζαρος έβγαλε έναν φακό από την επιτοίχια βάση όταν ο άντρας γύρισε άγρια και τον άρπαξε από το μπράτσο. «Τι κάνεις ;» Για μια στιγμή, στάθηκαν, πρόσωπο με πρόσωπο, με τα μάτια τους καρφωμένα κάτω από το φως του φακού σαν φλεγόμενες σφαίρες μπλε και καφέ.

«Θα πάρω τον φακό όσο εσύ ανοίγεις την πόρτα», απάντησε ο Λάζαρος. Ο άντρας χαλάρωσε τη λαβή του και έγνεψε καταφατικά. «Έτσι είσαι. Κι όμως, δεν θα μπεις μέσα.» Έχω τον λόγο σου; «Δεν θα μπω», δήλωσε ο Λάζαρος. «Έχεις πολλά ακόμα να μάθεις», σχολίασε ο άντρας, κρατώντας σφιχτά το μεταλλικό μάνταλο της πόρτας και γυρίζοντας πίσω στον Λάζαρο. «Τώρα, για τις κακές μάγισσες του κόσμου. Είσαι έτοιμος να δεις το χειρότερο - το πιο απαίσιο και βρώμικο κακό - να κρύβεται για πάντα πίσω;» αυτή η πόρτα;»

Ο Λάζαρος έγενεψε καταφατικά, σηκώνοντας τον φακό. «Μόνο αν το επιτρέψεις εσύ».

«Τότε να», είπε ο ψαράς, ανοίγοντας αργά την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα.

Η πόρτα έτριξε καθώς σταδιακά αποκάλυψε περισσότερο από το μαύρο εσωτερικό του θαλάμου. Μύγες ξεχύθηκαν από το σκοτάδι και η φλόγα του πυρσού έτριξε με καμένα έντομα που έπεφταν βροχή στο κεφάλι και τους ώμους του Λάζαρου. Μια έντονη μυρωδιά σήψης τον διέσχισε. Έβγαλε μια φευγαλέα ανάσα, έκανε ένα βήμα πίσω και έκλεισε το στόμα του.

Ο ψαράς γέλασε πλατιά, ανοίγοντας την πόρτα. «Χρειάζεται κανείς πιο δυνατό στομάχι από το δικό σου, αν θέλει να γίνει κυνηγός μαγισσών. Και θα το δουλέψουμε.» Άρπαξε τον Λάζαρο από το μπράτσο και τον τράβηξε πιο κοντά στο κατώφλι της πόρτας, δείχνοντας το φωτισμένο εσωτερικό του δωματίου και τη στοίβα από πτώματα. «Μάγισσες, όλες κι όλες, αυτές είναι», είπε, περνώντας το χέρι του πάνω από τον σάπιο σωρό, «από την παλαιότερη στη νεότερη· από έξω προς τα μέσα· τοποθετημένες με ακρίβεια και ακέφαλες, όπως θα έπρεπε να παραμείνουν όλες.» Γύρισε και χτύπησε το δάχτυλό του στο πρόσωπο του Λάζαρου. «Α! Και θυμάστε μια συγκεκριμένη γριά που είχε ένα οικείο πνεύμα στην Ενδώρ, και την οποία αναζητούσε ο ίδιος ο Σαούλ; Δεν τη θυμάστε —αυτήν τη μάγισσα από την Ενδώρ;»

«Δεν τη θυμάμαι· κι όμως διαβάζω γι' αυτήν—από το πρώτο βιβλίο του Σαμουήλ».

«Η ίδια ακριβώς μάγισσα, γραμμένη στις γραφές της πίστης σας», επιβεβαίωσε, ακουμπώντας τα χέρια του στους γοφούς του και χαμογελώντας πονηρά. Έπειτα γέλασε και χτύπησε το στήθος του, καυχώμενος: «Ήταν η πρώτη μάγισσα που συνέλαβα». Έσπρωξε τον αντίχειρά του προς το εσωτερικό του δωματίου. «Και έχω ακόμα το κεφάλι της».

«Εν τούτοις, ονομάζετε τις Άγιες Γραφές απλώς ψεύδη, γραμμένα από ανθρώπους· και ισχυρίζεστε ότι δεν ψεύδεστε. Πώς μπορείτε να λέτε την αλήθεια και να ισχυρίζεστε ότι έχετε το κεφάλι μιας γυναίκας, η οποία είναι καταγεγραμμένη στις Γραφές, και ομοίως να απορρίπτετε κάθε καταγραφή των Γραφών;»

Ο άντρας άφησε τα χέρια του και έσφιξε το μέτωπό του σαν να ήθελε να τον απαλλάξει από οποιαδήποτε κατηγορία ή υπονοούμενο, απαντώντας: «Δεν απορρίπτω όλα όσα είναι γραμμένα στις γραφές σου, ένδοξέ μου Λάζαρε. Όπως ακριβώς δεν απορρίπτω εντελώς κανένα άλλο γραπτό έργο για το οποίο οι άνθρωποι ισχυρίζονται ότι είναι θεϊκή Αλήθεια. Όλα τα έργα είναι πλούσια σε ιστορία. Όλα είναι γεμάτα με κοινές αλήθειες. Πώς αλλιώς θα μπορούσε ένας έμπειρος γραμματέας να πει ψέματα, αν όχι λέγοντας αλήθειες ανάμεσα στα ψέματά του;»

«Πιστεύετε λοιπόν ότι οι άγιες γραφές σας θα μιλούσαν αληθινά για αυτή τη γυναίκα από την Ενδώρ, ενώ παράλληλα λέτε ψέματα για τον Κύριο τον Παντοδύναμο;»

«Ακριβώς έτσι, όπως είπα· έχω το κεφάλι της», είπε κοφτά ο άντρας χαμογελώντας. «Έχετε κάτι από τον Θεό σας, για να μου το δείξετε ως απόδειξη;»

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόνι του και πήρε μια βαθιά ανάσα πριν τον επιπλήξει. «Η γυναίκα του Ενδώρ έζησε πολύ παλιά. Δεν σε πιστεύω.»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε, γρύλισε και έδειξε ξανά την πόρτα. «Το έχω, ακριβώς εκεί. Και όπως λες, δεν πιστεύεις ότι έχω μάγισσες— τις δείχνω σε σένα. Και δεν πιστεύεις ότι έχω τη μάγισσα από τον Έντορ— » καθάρισε τον λαιμό του, «Η αδιάκοπη έλλειψη πίστης σου στις ικανότητές μου αρχίζει να με εξοργίζει.»

«Πώς μπορείς να είσαι σίγουρος ότι έχεις το κεφάλι της;»

«Αφού το πιστεύω, φυσικά! Οι μάγισσες δεν πεθαίνουν όπως πεθαίνουν οι θνητοί!» αναφώνησε ο άντρας. «Πρέπει να τα δεις όλα πριν πιστέψεις οτιδήποτε;»

«Αν μου το επιτρέπετε», δήλωσε ο Λάζαρος.

«Πολύ καλά, λοιπόν». Ο ψαράς φώναξε με φανερή διαμαρτυρία. «Ωστόσο, περιμένω αμέσως να μου δείξεις λίγη πίστη σε αυτά που σε διδάσκω. Ως δάσκαλος και έμπειρος κυνηγός μαγισσών, δεν περιμένω να αμφισβητείς κάθε μου λέξη. Τώρα δώσε μου «Φως μου, για να δω τον δρόμο μου». Τράβηξε το χέρι του Λάζαρου που κρατούσε τη δάδα στην πόρτα καθώς έμπαινε μέσα και προσπέρασε τη στοίβα με τα πτώματα, προχωρώντας πιο βαθιά στο δωμάτιο. Φώναξε πίσω, «Καθώς κείτονται, από έξω προς τα μέσα, το κεφάλι της είναι πιο μακριά».

Ο Λάζαρος είδε τη στιγμή του. Άπλωσε το χέρι του στην άκρη της ανοιχτής πόρτας, αλλά σταμάτησε. με τα απλωμένα δάχτυλα σχεδόν να σφίγγουν το γκρίζο ξύλο. Συγκρατήθηκε και τράβηξε το χέρι του.

Η φωνή του ψαρά έγινε πιο πνιχτή και απόμακρη καθώς φώναζε από πιο βαθιά μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο: «Είναι το κεφάλι της ίδιας της μάγισσας, που προσποιήθηκε ότι ήταν η μητέρα μου, και που προσπάθησαν να σκοτώσουν τον πατέρα μου, ενώ αυτός κοιμόταν.

Ξανά, το χέρι του Λάζαρου σηκώθηκε και άρπαξε την ξύλινη άκρη της πόρτας, σκοπεύοντας να την κλείσει και να την κλειδώσει αυτή τη φορά. Ωστόσο, το χέρι του δεν άνοιξε την πόρτα. Συνοφρυώθηκε, αναστέναξε και έκανε πίσω.

Η φωνή του ψαρά ήταν αχνή, όμως τα λόγια του ήταν καθαρά. «Και όταν έθαψα τον πατέρα μου, έβγαλα από τον τάφο της την απαίσιμα μάγισσα—»

Ο Λάζαρος στεκόταν δίπλα στο πτώμα που ήταν στρωμένο στο τραπέζι. Είδε το κενό βλέμμα του και απομακρύνθηκε, πλησιάζοντας την εξωτερική πόρτα του σπιτιού. Εξέτασε το σκοτεινό κατώφλι της πόρτας, επιβεβαιώνοντας ότι είχε νυχτώσει. Ξαφνικά, τα αυτιά του τεντώθηκαν και τα μάτια του γύρισαν προς την ψηλή, κουρελιασμένη πόρτα, η οποία τώρα έστριβε και έβγαζε από μόνη της. Δεν υπήρχε αεράκι - ούτε ποντίκι - τίποτα να σβήσει έκλεισε την πόρτα, κι όμως συνέχιζε με ένα σταθερό τρίξιμο των σκουριασμένων μεντεσέδων της. Η αργή κίνηση του Η πόρτα τελικά ξεπέρασε το όριο της όταν νεκρικά χλωμά δάχτυλα και μαύρα νύχια φτάσανε από την πίσω πλευρά των κάθετων σανίδων της πόρτας που κινούνταν και έγιναν ορατά στο φως των κεριών του δωματίου.

Στηρίστηκε και σφύριξε καθώς ο Λουτσιφαέλ βγήκε αθόρυβα από τις σκιές που υποχωρούσαν της ψηλής, οργισμένης πόρτας. Τελείωσε το κλείσιμο της πόρτας, κλείνοντάς την απαλά και σφραγίζοντας τον ψαρά μέσα. Έπειτα γύρισε και κοίταξε κατάματα τον Λάζαρο με μάτια που αντανakλούσαν, χωρίς να ανοιγοκλείνονται, που έμοιαζαν με σφαίρες από μαύρο γυαλί. Μίλησε, η πολυεπίπεδη φωνή της σαν ρεσιτάλ, που ανέβαινε στο ρυθμό πολλών γυναικών ταυτόχρονα, «Τόσο κοντά ήσουν, Έλτζο. Κι όμως, απλά δεν μπορούσες να κλείσεις την πόρτα ούτε για να σώσεις τη ζωή κάποιου άλλου. Τι σε κάνει αυτό, Έλτζο; Ευσεβή; Άγιο; Πες μου. Σου αξίζει στ' αλήθεια αυτή η άρρωστη λάμψη του Θρόνου γύρω από το κεφάλι σου, όταν σου λείπει η πεποίθηση να κλείσεις έστω και μια ανοιχτή πόρτα, ενώ αυτό θα μπορούσε να σώσει τις ζωές πολλών; Η ευσέβεια και η αδυναμία σου θα είναι πραγματικά η καταστροφή σου. Είσαι τόσο προβλέψιμος, Έλτζο - τόσο ευανάγνωστος. Γιατί να μπεις στον κόπο;

Η πνιχτή φωνή του ψαρά φώναξε πανικόβλητη: «Τι κάνεις, Λάζαρε; Άνοιξε την πόρτα! Θεέ μου, κουνιούνται! Σέρνονται! Άνοιξέ την τώρα, Λάζαρε!» Τώρα! Στέκονται χωρίς κεφάλια! Όχι! Λάζαρε!

Η Λουσιφαέλ περπάτησε προς τον Λάζαρο. Μια θάλασσα από κατσαρίδες που έτρεχαν άνοιξε μπροστά της, ανοίγοντας μια καθαρή διαδρομή από σανίδες δαπέδου για τα βήματά της. Στρίβωσε τον Λάζαρο, ακουμπώντας τα φτερά του στην εξωτερική πόρτα και το ακόμα ασφαλές οριζόντιο δοκάρι της. Όταν δεν μπορούσε να υποχωρήσει άλλο, έσκυψε σφιχτά στο πρόσωπό του και του έκανε διάλεξη: «Είσαι εδώ τώρα, μόνο χάρη στην άμεση παρέμβασή μου. Εγώ ήμουν αυτή που σε έσωσε από εκείνο το κάστρο και σε έστειλα στο δρόμο σου. Ήμουν αποκλειστικά η ιπτάμενη άμαξα σου

Γίγαντας γουρούνι, που φύτρωσε από τα ίδια μου τα μαλλιά. Χωρίς τη βοήθειά μου, μπορεί να σε είχαν σύρει και κόψει στα τέσσερα για πολύ καιρό — να είχες καεί μέχρι στάχτης. Κι όμως, στέκεσαι εδώ, ζωντανός και αναπνέοντας, και τώρα μου είσαι απόλυτα ευγνώμων που σε απελευθέρωσα από την αιχμαλωσία σου.

Βγήκε από το πρόσωπο του Λαζάρου και εξέτασε το εξίσου γυμνό πτώμα στο τραπέζι καθώς προσπαθούσε να συνεχίσει. «Σε αντάλλαγμα για τη διάσωσή σου, περιμένω να συνεχίσεις το ταξίδι σου προς το Μοναστήρι Κανσέλο, στην Ιταλία. Και όταν η τελευταία Πύλη κάτω από το ιερό του καθεδρικού ναού ανοίξει, θα σε ανταμείψω σε είδος. Σε αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες σου, θα σου δώσω...»

«Θα σου δώσω τα πάντα», διέκοψε ο ψαράς με μια φρενήρη παράκληση. «Μόνο, άνοιξε την πόρτα, Λάζαρε! Ό,τι επιθυμείς—οτιδήποτε! ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!» Άρχισε να κλαίει και να βογκάει.

Εμφανώς ενοχλημένη, η Λουσιφαέλ γύρισε και χτύπησε τα νύχια της στην πόρτα. Οι παρακλήσεις του ψαρά μετατράπηκαν σε μια αγωνιώδη, πνιχτή κραυγή - ένας υπόκωφος γδούπος χτύπησε στους εσωτερικούς τοίχους του δωματίου και μια νέα σιωπή έπεσε πάνω στο ψαροκάικο.

Γύρισε πίσω στον Λάζαρο. «Όταν φτάσεις στο Κανσέλο, θα αποκαλύψω την τελευταία Πύλη— θα μου την ανοίξεις. Είμαι ο οδηγός σου για τη σειρά των λέξεων της πέτρας και την ορθή απαγγελία τους.»

«Δεν θα το πλησιάσω», απάντησε, μαθαίνοντας πιο σκληρά δίπλα στην πόρτα. Όρμησε πάνω του. «Προχώρα! Μην με προσβάλλεις και μην δοκιμάζεις την υπομονή μου, Έλτζο!» Άνοιξε την πόρτα και πέτα στους ουραμούς, ΤΩΡΑ! Σήκωσε το οριζόντιο δοκάρι και το πέταξε μακριά από την πόρτα. «Και μην καθυστερείτε πολύ.»

Ο Λάζαρος μπήκε στο σκοτάδι και γύρισε για να ρίξει μια τελευταία ματιά στο σάπιο μέρος. Μέσα από το αμυδρά φωτισμένο εσωτερικό του ψαροταβέρνα, αντιλήφθηκε ότι το πτώμα πάνω στο τραπέζι είχε μετακινηθεί από τότε, με το αναποδογυρισμένο, τεντωμένο χέρι του να κρέμεται πάνω από την άκρη της επιφάνειας και να ωθείται προς το μέρος του, σαν να τον άπλωνε ορατά. Ανάμεσα σε ρίψεις από κυλιόμενες σκιές και μακριές σκιές, και κάτω από τη τρεμουλιαστή λάμψη του φωτός της φωτιάς του τραπέζιου, το νεκρό πρόσωπο φάνηκε να τον αποχαιρετά με ένα γρήγορο κλείσιμο του ματιού και ένα γαλήνιο χαμόγελο.

«Βιάσου!» γρύλισε πίσω του η Λουσιφαέλ.

Αποσύρθηκε από την άσχημη καλύβα, με το μυαλό του να ταλανίζεται από μια μυριάδα ανεπιθύμητων εικόνων και ήχων που ήξερε ότι θα παρέμεναν για πάντα πολύ συγκεχυμένοι και τρομεροί για να ξεχαστούν. Συνειδητοποίησε ότι είχαν ήδη κολλήσει στα τείχη του μυαλού του και θα μπορούσαν να τον στοιχειώνουν για το υπόλοιπο της ζωής του. Ήταν πλέον μέρος του, όσο και τα χέρια, τα πόδια και τα φτερά του. Και ήξερε ότι αυτές ήταν οι αναμνήσεις που αλλάζουν γνώμη με την πάροδο του χρόνου, προς το καλύτερο ή το χειρότερο - και τώρα βρίσκονταν μέσα του. Δεν μπορούσαν να πλυθούν, να κοπούν ή να ξεριζωθούν, χωρίς να καταστραφεί ο ίδιος στη διαδικασία. Όπως η σάπια δυσσομία που παρέμενε ακόμα στα ρούχα του, αυτή η άσχημη καλύβα ήταν πλέον αναπόσπαστο κομμάτι του - κάτι που μπορεί να τον αλλάξει ακόμη και περισσότερο από λίγο.

Ξεχώρισε τα ζιζάνια, σάρωσε τους έναστρους ουρανοί και όρμησε προς τα πάνω αφήνοντας ένα σμήνος από μύγες που ανέβαιναν και έλιωναν στο πέρασμά του. Έκανε κύκλο σε μια έκταση με κυπαρίσσια πριν σκαρφαλώσει στα αστέρια, όπου τελικά έστριψε προς τα νότια.

Στο μυαλό του — σύμφωνα με τις αναμνήσεις από χάρτες της Μονής που είχαν μελετηθεί εδώ και καιρό, και με την έμφυτη ναυτική ικανότητα οποιουδήποτε αποδημητικού πουλιού, ο Λάζαρος ευθυγράμμισε την προβλεπόμενη πορεία πτήσης του απευθείας με τις βόρειες ακτές του Κόλπου του Λεόν. Στην απάνεμη δροσερή παραμονή, σταθεροποιήθηκε και ισοπεδώθηκε, χαράζοντας μια σταθερή πορεία προς το μακρινό ιταλικό Μοναστήρι ντελ Κανσέλο στην Ούμπρια, όπου θα μπορούσε να φέρει έναν μοναχό που κατοικούσε εκεί και να τον φέρει πίσω στην Ωβέρνη της Γαλλίας, προκειμένου να κλείσει την Πύλη της Μονής των Κηπουρών, την οποία ένας ατίθασος, εκδικητικός και ανόητος Καρδινάλιος της Αβινιόν, χρησιμοποιώντας κλεμμένα χειρόγραφα από τα φυλασσόμενα αρχεία Απόκρυφα του Άνω Συμβουλίου, είχε αδέξια αλλά με επιτυχία καταφέρει να παραβιάσει.

[Τέλος Κεφαλαίου 17]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε αποκλειστικά με αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~